249 241

உ

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(All Rights Reserved.)

தொகுதி	காளயுக்தி௵ தை௴ ௧௳	பகுதி
4	1919-ம்௵ ஜனவரி௴ 14௳	7

கடவுள் வணக்கம்

சொல்லா னதிற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
  தொட்டில்வைத் தாட்டி யாட்டி
திடையினைக் கின்னல்போற் சங்கற்ப மொன்றில்
  தொடுக்குந் தொடுத் தழிக்கும்
பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சத்த பூமியிடை
  போக்குதலை சுற்றி யாடும்
'புருடனி லடங்காத பூவைபோற் றனே
  புறம்போக்கு' சஞ்ச ரிக்கும்
கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
  காணாது கேட்ட வெல்லாம்
கண்டதாக் காட்டியே யணுவாய்ச் சுருக்கிடுங்
  கபட நாடக சாலமோ
எல்லாமும் வலதிக்த மனமாயை யேழையா
  மென்னு லடக்க வசமோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
  யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சியை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணு டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேயுன் னருள்வடி வாகுமே.

வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்ந்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ
நெடிய வானென வெங்கு நிறைந்தொளிர்
அடிக ளேயா சேயரு ளத்தனே.

ஆனந்தபோதினி

காளயுக்திஞூ தைமீ 1உ

ஆனந்தம்

இப்போது நாம் வரையப்புகும் விஷய சம்பந்தத்தில் சந்தோஷம், ஆனந்தம் என்ற இரண்டுசொற்களும் ஒருபொருளை யுடையவைகளே. சாதாரணமாகவே சந்தோஷத்தின் மிகுதியையே ஆனந்தம் என்கிறோம்.

சகலப்பிராணிகளும் துக்கம் துன்பம் இவற்றைத் தவிர்த்து சந்தோஷத்தையும் இன்பத்தையுமே விரும்பும் சுபாவமுடையன. ஆயினும் பூர்வபுண்ணியத்தால் ஆறறிவுடைய மக்களாய்ப் பிறந்தோரே துக்கத்தை யொழித்து ஆனந்தத்தையடைய முயற்சி செய்வோர்.

ஆனால் பெரும்பாலார் உண்மையான ஆனந்தம் எதுவென்றும் அது எங்குளதென்றும் அறிய முயலாது, இவ்வுலகபோகங்களிலேயே ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கிறார்கள். உண்மையாய்க் கூறுமிடத்து, உலகபோகங்களில் ஆனந்தம் இருப்பதாகவும் அதைத் தாங்கள் கஷ்டப்பட்டுத் தேடி யனுபவிப்பதாகவும் நம்புகிறார்கள்.

இது மிச்ரம (நன்மையும் தீமையும்—பாவமும் புண்ணியமும்—சுகமும் துக்கமும் கலந்த) உலகமாதலாலும் நாம் நமது மிச்ரம (பாவமும் புண்ணியமும் கலந்த) கன்மத்தை யனுபவித்தொழிக்கவே யிங்கு ஜனனமெடுத்தோமாதலாலும், அநுபவமாகவே சுகம் துக்கம் இரண்டையும் கலந்தே யனுபவிக்கிறோம். இவ்வுலகினுள்ளவற்றாலேயே நமக்குத் துக்கங்கள் உண்டாகின்றன; அவற்றாலேயே துன்பமனுபவிக்கிறோம் என்று கருதுகிறோம். அதுபோலவே நாம் அனுபவிக்கும் சுகம் அல்லது ஆனந்தமென்பதும் இவ்வுலகினுள்ள வஸ்துக்களாலேயே நமக்குக் கிடைக்கிறதென்று கருதுகிறோம்.

உண்மையில் சுகம் அல்லது ஆனந்தம் என்பது இந்த உலக வஸ்துக்களிலிருக்கின்றதாவென்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

நாம் எந்த வஸ்துவில் இச்சை வைக்கிறோமோ அந்த வஸ்துவால்தான் நாம் துக்கத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அனுபவிக்கிறோம்; இச்சைவைக்காத வஸ்துவால் நமக்கு துக்கமுமுண்டாவதில்லை சுகமுமுண்டாவதில்லை. ஒரு திருட்டாந்தம் எடுத்துக் கொள்வோம்:—ஒருவன் ஒரு கணையாழியை யணிந்துகொள்ள இச்சிக்கிறான். உடனே அதையடையப் பிரயாசை யெடுத்துக் கொள்கிறான். அது கிடைத்த வுடனே சந்தோஷமடைந்து அதை யணிந்துகொண்டதே பூரணதிருப்தியாகிய ஆனந்தமடைகிறான். பிறகு அக்கணையாழி மூளியாகியோ தேய்ந்துபோயோ அதற்கு எதாவது குறைவாவது இடையூறாவது நேர்ந்துவிட்டால் அதைச் சரிப்படுத்தும்வரையில் துன்பத்தை யனுபவிக்கிறான். அது அடியோடு கைசோர்ந்துவிட்டால் அல்லது களவு போய்விட்டாலோ அவனுக்குண்டாகும் துயரம் அதிகமே. அத்துயரம் அவன் அந்த வஸ்துவின்மேல் வைத்த வாஞ்சையின் அளவாயிருக்கும். அதாவது அதன்மேல் எவ்வளவு அதிகமாய் வாஞ்சை வைத்திருந்தானோ அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கும் அவன் துயரம்.

அவன் அந்த வஸ்துவின்மேல் இச்சைவைக்காம லிருந்தாலோ அதைக் கண்டபோது சந்தோஷமு முண்டாகாது. அது தற்செயலாய் தன்வசம் இருந்திருந்து பிறகு காணமற்போனாலும் எக்கதியானாலும் எள்ளளவு விசனமு முண்டாகாது.

ஒரு பொருளில் ஒருவன் இச்சைவைக்கிறான். அது கிடைத்து அதை யனுபவிக்கும்போது உண்டாகும் ஆனந்தம் அப்பொருளினிடத்திலிருந்து உண்டானதென்று கருதுகிறான். இவ்வாறு ஆனந்தமுடையதென்று இவன் நம்பும் அப்பொருளை யிச்சிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து அதனால் என்ன அனுபவிக்கிறான் என்று கவனிப்போம்.

இச்சை யுண்டானதே அப்பொருளை யெப்படி யடைவது என்ற சிந்தனையும் கவலையும் உண்டாகிறது. சிந்திக்கும்போது அதை யடைவதற்குவேண்டிய பொருள் முதலிய உபகரணங்களைச் சம்பாதிக்கத் தன்னால் முடியாதென்று கண்டால் விசனமும் எக்கமுமடைகிறான். அது கைக்கெட்டாதது என்று தெரிந்தாலோ அதனால் அடையும் ஆனந்தம் தீராத்துயரமாகவே முடியும். அப்படிக்கின்றி அதை யடைவதற்குவேண்டிய உபகரணங்களைச் சம்பாதிக்கத் தன்னால்கூடுமென்று கண்டாலோ அவற்றைச்

சம்பாதிக்க கவலையும், கஷ்டமும் எடுத்துக்கொள்கிறான். அம்முயற்சியும் நீதியானவழி யில்லாமல் அநீதவழியில் அதற்கு வேண்டியவற்றைத் தேடமுயன்றாலோ, பாபமும் இராஜதண்டனையும் அடையவேண்டும். அப்படிக்கின்றி நியாயமான வழியிலேயே அம்முயற்சியை யெடுத்துக்கொண்ட பின்னும் அதை யடைவோம் என்ற நம்பகமில்லை. ஏனெனில் இடையில் அதற்கு யாவற்றினும் நம்மைவிட அதிக பலமுடைய வேறொருவன் போட்டியாய் வந்துவிடலாகும். அல்லது இடையில் அப்பொருளுக்கே ஏதாவது குற்றமோ அழிவோ நேரிட்டுவிடலாகும். அப்போதும் அதற்காக எடுத்துக்கொண்ட பெருங்கஷ்டமும், பொருளும் நஷ்டமாகித் தீராத்துயரமே அதனால் அடைந்த பலனாகமுடியும்.

இவ்வளவு வியாகுலத்தையும், கவலையையும், கஷ்டத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டு அப்பொருளை யடைந்தால் கொஞ்சம் சந்தோஷமடைகிறான். ஆயினும் சந்தேகமும் கவலையும் இன்னும் விட்டவையல்ல. ஏனெனில் கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லை யென்பதுபோல் அதை யனுபவிப்பதற்குள் எந்த இடையூறாவது நேர்ந்து அதைத் தான் அனுபவிக்கமுடியாதபடி நேரிட்டுவிடக் கூடும். உலகில் அதற்கு அத்தாக்ஷியாக எத்தனையோ சம்பவங்களைக் காண்கிறோம்.

ஒருவன் மிக்க ஆவலோடு கடையிலிருந்து ஒரு பொருளை வாங்கி வீட்டில் கொண்டுபோய் புசிக்கவெண்ணிச் செல்கிறான். வழியில் அதைப் பருந்தடித்துக்கொண்டுபோகிறது. அல்லது அது கைதவறிக் கீழேவிழுந்து மறுபடி யுண்ணத்தகாததாய்ப் போகிறது. ஒருவன் ஒரு கன்னிகைமேல் மிக்க காதல்கொண்டு எவ்வளவோ பிரயாசையின்மேல் அவள் பெற்றோரின் சம்மதிபெற்று, மிக்க பணச் செலவுசெய்து அவளை மணம்செய்து கொள்கிறான். அவன் அவளைச் சேர்வதற்குமுன்பே இருவரில் ஒருவர்க்கு மரணமே நேர்கிறது.

இத்தனை கண்டங்களுக்கும் தப்பி அப்பொருளை யனுபவிக்கும் போது அதனால் ஆனந்தம் அனுபவிப்பதாய்க் கருதிக்கொள்கிறான். இங்கிருந்துதான் அந்த ஆனந்தத்தின் பிறப்பையும், உண்மையையும், சத்திய நிலைமையையும் ஆழ்ந்து கவனிப்பது அவசியமாகும்.

ஆழ்ந்து கவனித்தால் இச்சித்தவஸ்துவை யடைவதில் பட்டக்

கவலையும் கஷ்டங்களும், துன்பமும், ஆவலும் நீங்கிய பிறகு உண்டாகும் மனோதிருப்தியையே ஆனந்தமென்று கருதுகிறோமென்பது நன்குவிளங்கும். ஆனந்தத்தை யுடையதாய் நாம் கருதும் அப்பொருளையடைந் தனுபவிப்பதில் முன்பாகமெல்லாம் பலவிதத் துன்பமே யென்பதும், பின்னும் அதை வேறொருவர் அபகரித்துக்கொள்ளாதபடி காப்பாற்றுவதிலும், அதற்கு இடையூறு நேரிடில் வருந்துவதிலும் கவலையும் கஷ்டமும் துயரமுமே யிருக்கின்றன வென்பது நன்கு புலப்படுகிறது. இடையில் மிக்க அற்பகாலம் அதனாலடைவதாய்க் கருதும் ஆனந்தமாவது நிலையானதா வென்று கவனித்துப் பிறகு அது அப்பொருளினிடத்தி லிருக்கிறதா வென்று கவனிப்போம்.

எத்தகைய வஸ்துவின்மேலிருக்கும் இச்சையும் வரவரக் குறைவது சுபாவம். ஆகையால் அதனிடத்திலுள்ளதாய் நாம் கருதும் ஆனந்தமும் வரவரக் குறைந்து முடிவில் வெறுப்பாகவும் மாறிவிடுகிறது. அல்லது இடையில் வேறொரு வஸ்துவின்மேல் அதனினும் அதிக இச்சையுண்டாயின் முன்னையதன் ஆனந்தம் குறைந்து அடியோடு மறந்துவிடவும் படுகிறது. இக்காரணங்களால் அற்பகாலம் தோன்றும் அந்தப்போலி யானந்தமும் நிலையானதல்ல வென்பது நிச்சயம்.

இனி ஆனந்தம் அந்தப் பொருளிலிருந்தா உண்டாயிற்றென்று பார்ப்போம்.

ஒரு பொருளில் ஆனந்தம் இருப்பது உண்மையாயின் அந்த ஆனந்தம் எப்போதும் யாவருக்குமே தோன்றவேண்டும். வெல்லத்தில் இனிப்பும், எலுமிச்சம்பழத்தில் புளிப்பும் இருக்கின்றன. யார் எப்போது அவற்றை யருந்தினாலும் அக்குணங்கள் அவற்றில் இருக்கவே இருக்கின்றன. இங்கு ஒரு பொருளில் ஒருவனுக்கு ஆனந்தம் தோன்றுகிறது. அதே பொருளில் இன்னொருவனுக்கு வெறுப்பு தோன்றுகிறது. இன்னும் ஒருவனுக்கே ஒருகாலத்தில் ஆனந்தமாய்த் தோன்றுவது வேறொருகாலத்தில், அடுத்தநிமிடமேகூட, வெறுப்பாய்த் தோன்றுகிறது.

திருட்டாந்தமாய் ஒரு ஸ்திரீயினிடம் ஆனந்தமிருப்பதாய்த் தோன்றுகிறது. அதே ஸ்திரீயினிடம் இன்னொருவனுக்கு அது தோன்றுவதில்லை. மனைவியிடத்தில் சுகமிருப்பதாய்க் கருதுகிறவன் புத்திரியிடம் அல்லது சகோதரியிடம் அப்படிக்கருதி இச்

சிப்பதில்லை. ஒருவேளையில் மனைவியிடம் ஆனந்தம் காண்கிறவன் வியாதியுற்ற போதும் வேறு சிலகாலங்களிலும் அவளிடமே வெறுப்பைக் காண்கிறான். இக்காரணங்களா லெல்லாம் இவன் அனுபவிக்கும் அந்த அற்ப ஆனந்தமும் இவன் கருதிய பொருளி லிருந்து உண்டானதல்ல வென்றும் அதில் ஆனந்தம் இல்லை யென்றும் நன்கு விளங்குகிறது.

அப்படியாயின் ஆனந்தமென்பது எங்கிருக்கிறது என்றால்;—

நாம் இச்சைவைக்கிற பொருளில்மட்டுமே ஆனந்தமிருப்ப தாய் அனுபவிக்கிறோமே யன்றி, இச்சிக்காத பொருளில் அதைக் காண்பதில்லை யென்று முன்னமே கூறியிருக்கிறோம். ஆகையால் நாம்கொள்ளும் வாஞ்சைக்கும் அதாவது பிரியத்திற்கும் ஆனந்தத் திற்கும் சம்பந்தமிருக்கிறதே யன்றி நாம் வாஞ்சைகொள்ளும் வஸ்துவிற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை யென்று நன்றாய் விளங்குகிறது. ஆகையால் நாம் உண்மையில் எல்லா வற்றிலும் எதன்மேல் மிக்க வாஞ்சை வைத்திருக்கிறோமோ, எதன்மேல் எப்போதும் குறையாததும் சலிக்காததுமான அழியா வாஞ்சை வைத்திருக்கிறோமோ, அங்குதான் உண்மையானதும், துக்கக்கலப்பில்லாததும், தெவிட்டாததும், அழிவில்லாததுமான பூரண ஆனந்தம் இருக்கவேண்டும். அங்குதான் அது வெளி யாகவும் வேண்டும்.

ஆகையால் இப்போது நாம் எல்லா வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் எதன்மேல் அதிக வாஞ்சை யுடையவர்களா யிருக்கிறோம்? எதற்குமேல் அதைக்காட்டிலும் அதிக வாஞ்சை வைப்பதற்கு ஏதுவில்லை? அந்த வஸ்து எதுவென்று பார்ப்போம்.

உலகபோகங்களில் ஒருவன் ஒன்றை யிச்சிப்பது அந்தவஸ்து விற்காகவே யல்ல. அதனினும் தனக்குப் பிரியமான வேறொன் றிற்காகவே யதை யிச்சிக்கிறான். இப்படி அதையும், அதனினும் பிரியமான வேறொன்றிற்காகவே யிச்சிக்கிறான். உத்தரோத்தரம் இப்படியே படிப்படியாய்ச் சென்று கடைசியில் தன் ஆன்மாவி லேயே எல்லாவற்றிலும் அதிக பிரியமென்றும் அதற்காகவே மற்ற யாவற்றையு மிச்சித்ததென்றும் ஐயமற விளங்கும்.

ஒருவனுக்கு உலகில்முன்னே தனத்தில்மேல் இச்சையுண்டா கிறது. ஏன் அதைக்கண்டு ஆனந்தித்துக்கொண் டிருக்கவா? இல்லை, அதைக்கொண்டு தனக்குப் பிரியமான போகங்களை யநுப

விக்கவும், தாரம் மக்கள் முதலியவர்களைப் போஷிக்கவும், புண்ணியம் தேடிக்கொள்ளவுமேயன்றி, தனத்திற்காகவே யதை யிச்சிக்கவில்லை. இதனால் தனத்தின் மேலுள்ள பிரியத்தைவிட மனைவிமக்கள்மேல் அதிக பிரியம் வைத்திருக்கிறானென்று தெரிகிறது. அவர்களுக்கு ஆபத்துவரின் காப்பாற்றத் தனத்தை யிழந்துவிடுகிறான். இப்படியே தன் தேகத்தைக் காப்பாற்ற மனைவி மக்களையும் அலட்சியம் செய்துவிடுகிறான். தன்தேகத்திற்குப் பலகீனம்சேர்ந்தபோது அதை நீக்குவதற்காக மனைவிமக்களையும் விட்டு விட்டு தான்மட்டும் நல்ல ஆகாரங்களைப் புசிக்கிறான். வீட்டில் தீப்பற்றிக் கொள்ளல் முதலிய பெரிய ஆபத்து நேரும்போது அவர்களை விட்டுவிட்டுத் தன் தேகத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்கிறான். தன் பாபங்கள் நீங்கி தான் நற்கதியடையும் பொருட்டு புத்திரனைப் பெறவும், தனக்கு உபசாரம்செய்து போஷித்துத் தான் இல்லறம் நடத்த உதவியாயிருக்கவுமே மனைவியை விரும்புகிறான். தன் வயோதிகப்பருவத்தில் தன்னைக்காப்பாற்றுவதாலும் பிறகு பிதுர் கர்மம் செய்து தன் ஆன்மாவிற்கு உதவிசெய்வதாலும் புத்திரன் மேல் விருப்பம் வைக்கிறான்.

இதனால் மற்ற எல்லாரைவிடவும் தன் தேகத்தில் அதிக பிரியம் வைத்திருக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. தேகத்தைவிட கன்மேந்திரியங்களில் பிரியம் அதிகம். கையில் சிலந்திவந்து பிறகு கையே யடியோடு போய்விடும்போலிருந்தால், அப்போது அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள தேகத்தை யறுத்தாலும் துன்பத்தைச் சகித்துக்கொண் டிருக்கிறான். கன்மேந்திரியங்களைவிட ஞானேந்திரியங்களில் அதிகப் பிரியம். எப்படியெனில்—கண் பார்வையைப் போக்கடித்துக்கொள்வதை விட காத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்வான். ஞானேந்திரியங்களை விட அந்தக்காணத்தில் அதிகப் பிரியம். எவ்வாறெனின் மனம் பைத்தியம் முதலியவற்றால் கேடடையாது நிம்மதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருப்பதற்காக ஸத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தங்களை யுணரும் ஞானேந்திரியங்களி லொன்றை வேண்டுமாயின் இழந்துவிட ஒப்புக்கொள்வான்.

ஆகையால் இதுகாறும் மற்றயாவற்றிலும் அந்தக்காரணமாகிய மனதின்மேல்தான் அதிக பிரீதியென்று காண்கிறோம். ஆனால் தானாகிய ஆன்மாவையறிய மனதையே அடியோடு கொன்றுவிடு கிறானதலால், முடிவில் எவனுக்கும் தன் ஆன்மாவில்தான் அதிக

பிரியம் என்பது அனுபவமான உண்மை. அதுவே முடிவென்றது ஏனெனின், இதுவரையில் உத்தரோத்தரமாய் ஒன்றிற்காக ஒன்றின்மேல் பிரியம் வைத்ததுபோல் ஆன்மாவின் மேல் பிரியம் வைக்கவில்லை. அதன்மேல் வைத்த பிரியம் அதற்காகவே—அது இயற்கையாகவே யமைந்துள்ளது. மற்ற வஸ்துக்களின் மேல் வைத்த பிரியம் மாறும் குறையும்; ஆன்மாவின் மேலுள்ள பிரியம் வேறெதற்காகவும் மாறாது குறையாது. மற்றவஸ்துக்களின்மேல் நாமே பார்த்து பிரியம் வைக்கிறோம். நாமே அதை வேறொன்றிற்காக மாற்றிவிடலாம். ஆன்மாவின் மேல் வைத்த பிரியம் நாமாகப் பார்த்துவைத்ததல்ல. அதை மாற்றவும், குறைக்கவும், நீக்கவும் ஒருவராலும் முடியாது.

ஆகையால் "ஆனந்தம்" என்பது ஆன்மாவி னிடத்தில் தான் இருக்கிறது. வேறெந்த உலக வஸ்துக்களிலுமில்லை யென்பது சத்தியம். ஆன்மாவினால் ஆனந்த முண்டாகிறதென்றும், அதை நாம் அனுபவிக்கிறோம் என்றும் கருதலாகாது. அப்படியாயின் ஆனந்தத்தைத் தரும் ஆன்மா வொன்றும், அதை யனுபவிக்கும் 'நாம்' என்ற ஆன்மா வொன்றும், ஆக இரண்டான்மாக்களிருக்கவேண்டும். அப்படியில்லை; இருப்பது நாமாகிய ஒரு ஆன்மாவே. ஆகையால் நம்மிடத்திலேயே ஆனந்தம் இருக்கிறது. அந்த ஆனந்தம் அக்கினியிடத்தில் உஷ்ணமும், ஜலத்தினிடத்தில் குளிர்ச்சியும் எப்படி பிரிக்கக் கூடாத விதமாய் அததன் சொரூபமாகவே யிருக்கிறதோ, அப்படியே ஆன்மாவின் சொரூபமே ஆனந்தம்.

ஆகையால் நம் ஆனந்தத்தையே நாம் அன்னிய வஸ்துவிலிருந் துண்டாவதாய்க் கருதி யனுபவிக்கிறோம். அப்படியும் மயங்கி நினைக்கக்கூடுமோ வெனில், கூடும்—அதற்கொரு திருட்டாந்தமுண்டு. ஒரு கிணறுவெட்ட பூமியைத் தோண்டுகிறோம். பத்து முழத்திற்குக் கீழிருந்து சில எலும்புகள் அகப்படுகின்றன. அவை எத்தனையோ வருடங்களாய் அங்கு புதையுண்டு கிடக்கின்றன. அவற்றில் எள்ளளவு சத்தாவது கிடையாது. அப்படியிருந்தும் நாய் அந்த எலும்பைக் கடித்து நாவினால் ருசிக்கிறது. ஏனெனில் அதைக் கடிக்கையில் அதன் ஈறிலிருந்து இரத்தம் வருகிறது. தன் வாயிலிருந்து வந்த அந்த இரத்தத்தையே நாய் அந்த எலும்பிலிருந்து வரும் சத்தென்று கருதி நக்குகிறது.

அதுபோலவே நாம் மாயையால் நம் நிஜவடிவை மறந்திருப்பதால் நாம் ஆனந்த சொரூபமென்பதை யுணராது அன்னிய வஸ்துக்களிலிருந்து ஆனந்த முண்டாவதாய்க் கருதுகிறோம்.

நாம் நமது நிஜவடிவை அறிந்தால் அப்போது உண்மையை யுணர்வோம். அதாவது நம்மை நாம் அறிந்தால் நமது சொரூபம் ஆனந்த மயமென்பது பிரத்யக்ஷ அனுபவமாய்த் தெரியும்.

ஆகையால் நமது அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே! நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இவ்வனித்திய உலக போகங்களில் இச்சை வைப்பதை யொழித்து, நமது நிஜானந்த சொரூபத்தைக் காண முயலவேண்டும். இன்றேல் நாம் ஆறறிவுடைய மனிதர் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு அருகராகமாட்டோம். நாம் மட்டும் முயற்சிசெய்தால் கருணாநிதியாகிய பரம்பொருள் நமக்கு அருள் புரிவார் என்பது திண்ணம்.

ஓம் தத் ஸத்

நித்தியவிதி—போஜனம்

(223-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நிலத்தின்கண் ஊர்ந்தும் நடந்தும் வாழும் பிராணிகளுக்கும், வானத்திலும் தண்ணீரிலும் பிறந்தும் நீந்தியும் வாழும் பிராணிகளுக்கும் இன்றியமையாததும், மனிதர்களுக்குள் பாவபுண்ணியங்களும், அவற்றின் பயனாகிய சொர்க்க நரகங்களும் இல்லையென்று வாதிக்கிற நாஸ்திகர்களாலும், சிற்றின்பப் பிரியர்களாலும் உலகானுபவத்திற்கு இன்றியமையாததென்று சிலாகித்துக்கொள்ளப்படுவதும், வேதாதிசாஸ்திரங்களை யோதியுணர்ந்த ஆன்மஞானிகளால் மோட்ச மூலமாகிய ஞானத்துக்குக் காரணமென்று கொள்ளப்பட்டதும், கன்மயோகிகளால் இகபரமிரண்டுக்கும் காரணமாகவும், ஞானத்துக்காரணமாகவும் கொள்ளப்பட்டதுமான போஜனமென்கிற சிறந்த விஷயத்தை யிப்பொழுது நாம் கவனிப்போம்.

ஜீவப்பிராணிகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஆகாரம் உண்பது அவசியமாயினும் அவற்றுக்குப் பசியுண்டாகும்காலமே ஆகாரமுண்ணும் காலமாகவிருக்கின்றது. இதனால் அவற்றுக்குக் காலதேசவியவஸ்தையில்லை. என்றதனால் பசிநிவிர்த்தியே அவைகளுக்கு ஆகாரத்தின் பயனும். இது மனிதர்களுக்கும் ஒவ்வத்தக்கதாம். இதைப்பற்றி நாம் விவரிக்கவேண்டுவதில்லை. ஆயினும் அரியோத்தமர்களானது நமது பூர்வீகப் பெரியோர்கள் இது விஷயத்தில் ஏற்படுத்திய முறைகளுள் சிலவுள. இது பட்சிக்கத்தக்கது, இது பட்சிக்கத்தகாதது என்கிற விதிவிலக்குகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனாற் பெறப்படும் இம்மைப் பயன் சகல ஜீவாத்மாக்களுக்கும்பொது. யோகசித்தி ஞானசித்தி யிவைகள் பயன்களாம்.

விதை, கிழங்கு, இலை, காய் இவ்வகையே போஜனத்துக்குச் சரியானவை என்பது ஆன்றோர் கருத்து. விதை யென்பதில், நெல், கோதுமை, துவரை, உளுந்துபோல்வன வெல்லாமடங்கும். கிழங்குவகையில், கருணைக்கிழங்கு, வெண்காயமாதிகளடங்கும், இலையில் கீரைவகைகளெல்லாமடங்கும் காய்

வகையில் பூசுணிக்காய், அவரைக்காய் புடலங்காயாதிகளடங்கும். இவையெல்லாம் ஔஷதிவர்க்க மென்னப்படும். நெய், பால், தயிர் முதலியன பாசுகம் என்னப்படும். இவைகளே எப்போதும் புசிக்கத்தக்கவைகளாம். ஒன்றே உணவினொடு கொள்ளப்படும். இதுபௌதிகப் பொருளாம். உலோகசம்பந்தமானவைகள் மருந்துவகையாலன்றி உண்ணப்படுவதில்லை. பாசுகவர்க்கத்தில் நெய், பால், தயிர்களைப்போலவே ஜந்துக்களின் மாம்சமும் உணவுக்குரியதாம் என்று சிலர் ஆக்ஷேபனை செய்வார்கள். ஏனென்றால், மாம்சம் மாம்சத்தால் விருத்தியாமென்பது புஸ்டி சாஸ்திரத்தால் பெறப்படுவதால் என்பர். பூர்வகாலத்துப் பெரியோர்களும் சமயம் நேர்ந்தபோது மாம்சபோஜனம் செய்ததாகத் தெரிகிறதென்பர். இதைச் சிறிது விசாரிப்போம்.

மிருகங்களில் இருவகையுண்டு. ஒன்று மாம்சத்தையே உண்பன. மற்றொன்று புல்லையும் தழைகளையு முண்பன. இவ்விருவகைக்கும் பல், சொள் (வாயிலூறும் நீர்) குணம் இவைகளில் வேற்றுமையுண்டு. புலாலுண்ணும் விலங்குகளுக்குப் பல் அடிபருத்து நுனிசிறுத்து ஒன்றுடனொன்று நெருங்காது மேடுபள்ளமாயிருக்கும். வாய்நீர் உவர்நிறைந்து விஷம்கலந்து பச்சை மாம்சத்தையும் பசனம்பண்ணும் சக்தியுள்ளதாயிருக்கும். புல்லுண்பவைகளுக்கு அடிசுருங்கி நுனியகன்று கூர்மையின்றிச் சமனமாய் மேற்பல்லும் கீழ்ப்பல்லும் சேரும் தன்மையுடையனவாயிருக்கும். வாய்நீரும் மனிதரையே ஒத்திருக்கும். குணமும் சாந்தமானது. மற்றொன்றுக்கு மூர்க்ககுணம், கோபம், கடும்பார்வையாதி குணங்களுண்டு. இவற்றால் ஈசுவரனே மாம்சமுண்டு ஜீவிக்கும் ஜந்துக்கள் வேறாகவும், தழையுண்டு ஜீவிக்கும் ஜந்துக்கள் வேறாகவுமிருக்குமாறு சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்று விளங்கும். உண்ட ஆகாரத்தை ஜீரணம் செய்வதற்கு வாய்நீர் ஒருமுக்கிய வஸ்துவாம். ஆதலால் மாம்சத்தை ஜீரணம்பண்ணும் வாய்நீர் உவர்ப்பும் விஷமும் உள்ளதாயிருக்கவேண்டும் என்றும், தானியாதிகளை யுண்ணும் ஜந்துக்களுக்கு அந்தக்கடுங்காரமான சொள் வேண்டுவதில்லையென்றும் அறியப்படும். தழையுண்ணும் ஜந்துவின் சொள்ளும் மனிதர் வாய்ச் சொள்ளும் ஒரேதன்மைத்தா யிருத்தலால் மானிடர்க்கு இயல்பிலமைந்த வுணவு தானியாதிகளேயாமென்று தெளியப்படும். மனதிற் பொறுமையும் சாந்தமுமுடையவர்களா யிருக்கவேண்டிய மனிதர்கள் மாம்சபக்ஷணத்தால் மூர்க்ககுணமும், கோபக்குறியமைந்த முகத்தோற்றமும் உடையவர்களாவார்கள்.

அங்ஙனமாயின் மாமிசத்தைப் புசிக்கும் மனிதர்களு மிருக்கின்றார்களே யெனின், உண்மையே. அது இயற்கையன்றாமென்பது. ஏனெனின் மாம்சத்தை உண்போர் உப்பும் காரமும் அதிகமாய்ச் சேர்த்துண்பார்கள். அதனால் அவர்களுடைய ஜீர்ணசக்தி செயற்கையாலமைந்ததேயாம். மாம்சம் கொஞ்சமாயும் தானியாதிகளை அதிகமாகவும் உண்பவர்க்கே யிந்தக்காரமும் உப்பும் பயன்செய்யும். மாம்சத்தை அதிகமாயும் மற்றதைக் கொஞ்சமாயும் கொள்வோர்க்குச் சாராயம் சோடா முதலியவும் அதிகமாய்க்கொள்ளவேண்டும். எவ்வகையாயினும் மாமிசத்தை ஜீரணிக்கும் சக்தி மனிதர்க்குச் செயற்கையாலுண்டாவதேயன்றி இயற்கையில் அமைந்ததல்லவாம். உண்மையில் முற்றும் மாம்சத்தையே உண்டு ஜீவிப்போரில்லை. அவர்களும், பால், வெண்ணெய், ரொட்டி, கனிகள் முதலியவற்றையும் சேர்த்தே யுண்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்கள் ஜடராக்கினி மாம்சத்தை ஜீரணிப்பிக்கும் சக்தியற்றதாய் சாராயம் முதலிய கொடிய வஸ்துக்களின் உதவியையே தேடுகிறது. அன்னம் காய்கறிகளை யுண்பவர்களுக்கு இயற்கையிலேயே ஜீரணிப்பிக்கும் சக்தியமைந்த ஜடராக்

கினியுண்டாயிருக்கிறது. அதற்கு மனிதர் வாய்ச் சொன்னே உதவியாயிருக்கும். ஆதலால் மனிதரினியற்கை யமைப்பு அன்ன முண்பதற்கே யேற்றதாயிருக்கிறது. முதலில் வேறொருபொருளாயிருந்து மிருகங்களுக்காகாரமாய், அதன் ஜாடராக்கினியால் பரிபாகப்பட்டு, மலாம்சம் ஒழிந்து தேறினசாரம் மாம்சமாகின்றது. அதனிடத்துச் சாராம்சம் சேராது. அதினின்று மலபாகம் அதிகமாய்ப்பிரியாமையால் மலசலம் நிறம்புகிறதில்லை. அதனால் குதம் மலரும்படியாகப்பருத்து மலமிறங்காது. ஆகவே மலச்சிக்கல் நிச்சயமாகவே மாம்சமுண்பாரிட மிருந்துகொண்டேயிருக்கும். அதைச் சாராய முதலிய கொடுங்காரவஸ்துவால் இளக்கியே வெளிப்படுத்தவேண்டும். அதனு் இயற்கை மாறுகின்றது. செயற்கையாலேயே ஆகவேண்டியிருக்கிறது. இந்த அற்ப விஷயத்துக்காக இயற்கையை மாற்றிக்கொள்வதினால் என்னபயன்? அன்றியும் மாம்சத்தை மிகுதியாய்ப் புசிப்போர் சரீரமும் மிருகத்தன்மையை அடையும். எவ்வகையான குணமுள்ள ஆகாரமுண்ணப்படுகிறதோ அந்தக்குணத்தையே சரீரம் அடையும் என்பதைப் பதார்த்தகுண விஞ்ஞான சாஸ்திர ஆராய்ச்சியுடையார் மறுக்கமாட்டார்கள். அன்றியும் பஞ்சேந்திரிய ஞானத்தொடுகூடியின்பதுன்பங்களை அறியும் சக்தியுள்ள ஜீவனை இம்சிப்பது மஹாபாதகமாகும். அற்பமாகிய உலக இன்பத்தைத் தான் அடைய விரும்பி, அதினிமித்தம் மற்றொரு ஜீவஜந்துவைக்கொன்று இம்சிப்பதைப் பேரறிவாளர் ஒவ்வார்கள். இதர தேசத்தாரைப்போலாது பரதகண்டவாசிகள் பேரறிவாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தையே- பெரிதெனக்கொள்ளு மியல்பினராதலால் அவர்களுக்கு ஜீவ இம்சை செய்து அதன் மாம்சத்தைப்புசித்துத் தங்களுடலைப் பருக்கச்செய்வது அடாததேயாம்.

இவ்விஷயத்திலும் சிலர் ஆக்ஷேபனைசெய்வதுண்டு. அதாவது, பூர்வ காலத்தில் நமது முன்னோர்கள் மாம்சபோஜனம் செய்ததாகக் கேள்வியிருக்கிறபடியால் அதுகுற்றமாவது எப்படி? ஸ்மிருதிகளில் மாம்சபோஜனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்பது. இதுவிஷயத்தில் ஸ்மிருதி புராணங்களின் கருத்தைச் சிறிதுகாட்டுவோம்.

"ப்ரோக்ஷிதம் பக்ஷயேன் மாம்சம் ப்ராம்மணனுஞ்ச காம்யயா
யதாவிதி நியுக்தஸ்து ப்ராணனாமே வசாத்யயே"

என்ற மநுஸ்ம்ருதி வசனத்தால் ஒருவன் மாம்சம் உண்ணும்படி பிரார்த்தித்து அழைத்தகாலத்திலும், விதிப்படி சிரார்த்தத்தில் வரிக்கப்பட்டபோதும், வேறே ஆகாரம் இடைக்காமல் மரணமுண்டாகும்படியானசமயம் நேரிட்டகாலத்திலும் மந்திரத்தினால் விதிப்படி கொல்லப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிக்கலாம் என்றும்,

"யக்ஞாய ஜக்திர்மாம் ஸஸ்யேத்யேஷதை வோவிதிஸ்ம்ருத:
அதோன்யதாப்ர வ்விருத்திஸ்து ராக்ஷஸோவிதி ருச்யதே"

என்றதனால் யாகம்செய்து அதில் மிகுந்த மாம்சத்தைப்புசிப்பது தேவகாரியமென்றும் தனக்காகக் கொன்று தின்பது இராக்ஷஸகாரியமென்றும் சொல்லப்படும் என்றும்,

"க்ரத்வாஸ்லயம் வாப்யுத்பாத்ய பரோப்ர்க்ருத மேவவா
தேவான் பித்ரும்ச்சார்ச்சயித்வாசாதனமாம்ஸக்ந்துஷ்யதி"

தேவபிதிர்க்களை யுத்தேசித்துக் கிரயத்துக்கு வாங்கினாலும், தானேசவே சம்பாதித்தாலும், மற்றொருவன் இஷ்டப்பட்டுக்கொடுத்தாலும், அவைகளைத் தேவர்

களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும் நைவேத்தியம்செய்து புசித்தால் தோஷமுண்டாகாது.

" நதாத்ருசம்பவத்யேனோம்ருகஹந்தார்தார்த்தின:
யாத்ருசம்பவதிப்ரேத்யவ்ருதாமாம்சாநிகாதத: "

(மேற்குறித்த பிதிர்க்காரியமின்றி) வீணாக மாம்சத்தைப் புசிக்கிறவனுக்குண்டாகிறபாவம், பொருளாசையால் மிருகங்களைக் கொன்றுவிற்கிறவனுக்கும் உண்டாகாது.

" யாவந்திபசுரோமாணிதாவத்க்ருத்வோஹமாரணம்
வ்ருதாபசக்ந: ப்ராப்னோதிப்ரேத்யஜந்மநிஜந்மநி "

(மேற்குறித்தகாரணமின்றி) வீணாகப்பசுவைக் கொல்லுகிறவன் அந்தப்பசுவுக்கு எத்தனை மயிர்களிருக்கின்றனவோ அத்தனை ஜனனம் பசுவாகப் பிறந்து கொல்லப்படுவான்.

" மதுபர்க்கேசயக்ஞேசபித்ருதேவத கர்மணி
அத்ரைவபசவோஹிம்ஸ்யாநாந்யத்ரேயப்ரவீன்மநு: "

மதுபர்க்கம், யக்ஞம், சிராத்தம், இந்தக்கர்மங்களில்மாத்திரம் பசுஹிம்சை செய்யலாம், மற்றவிஷயத்திற் கூடாதென்று மநுவிதிக்கிறார்.

" க்ருஹேகுராவரண்யேவாநிவஸந்நாத்மவானத்விஜ:
நாவேதாவிஹிதாம்ஹிம்ஸாமாபத்யபிஸமாசரேத் "

ஆத்மஞானமுள்ள துவிஜன் கிருஹஸ்தனாயிருந்தாலும், பிரமசாரியாயிருந்தாலும், வானப்பிரஸ்தனாயிருந்தாலும் ஆபத்துக்காலத்தில்கூட வேதத்தில் சொல்லப்படாத ஹிம்சையைச் செய்யக்கூடாது.

" யோஹிம்ஸகாநிபூதாநிஹநஸ்த்யாத்மஸுகேச்சயா
நஜீவம்ச்சம்ருதச்சைவநக்வசித்ஸுகமேததே "

ஒருவருக்கும் இம்சைசெய்யாத (மான்முதலிய) ஜந்துக்களைத் தன்சுகத்துக்காக இம்சிக்கிறவன் இம்மைமறுமைகளில் சுகமாய் விருத்தியடையமாட்டான்.

" நாக்ருத்வாப்ராணிநாம்ஹிம்ஸாம்மாம்ஸமுத்பத்யதேக்வசித்
நசப்ராணிவதஸ்ஸ்வர்க்யஸ்தஸ்மாந்மாம்ஸம்விவர்ஜயேத் "

பிராணிகளை இம்சிக்காமல் மாம்சம் கிடைப்பதில்லை. ஜந்துக்களைக் கொல்வதால் சொர்க்கம் கிடைக்காது. ஆகையால் மாம்ஸத்தை அவசியம் நீக்கவேண்டியது.

" ஸமுத்பத்திஞ்சமாம்ஸஸ்யவதபந்தௌசதேஹிநாம்
ப்ரஸமீக்ஷ்யநிவர்த்தேதஸர்வமாம்ஸஸ்யபக்ஷணாத் "

சுக்கிலசோணிதத்தால் ஜந்துக்களுண்டாகிறதையும், அவைகளைக் கட்டவேண்டியதையும், கொல்லவேண்டியதையும் நன்றாக யோசித்தால் ஒருமாம்சத்தையும் புசிக்கக்கூடாதென்று தோற்றப்படும். (தொடரும்)

எஸ். சிவாநந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

கம்பராமாயணத்தின் மூலகாவியம்.

1918ஆு செப்டம்பர் மாதத்திய 'பெண்கல்வி' சஞ்சிகையின் 305-ம் பக்கத்தில் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ பி. நடராஜன் அவர்கள் எழுதிய 'கம்பனை இழிவாய்க் கூறுவானேன்'? என்பதில் 'கம்பராமாயணம் வால்மீகி ராமாயணத்துக்கு முரண்படவிருக்கும்' என்கிறார்.

தேவபாடையினிக்கதை செய்தவர்
மூவரானவர் தம்முளுமுந்திய
நாவினுருரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
பாவி னுவினி துணர்த்திய பண்பரோ.

என்ற கம்பரது செய்யுளில், தேவபாஷையாகிய சமஸ்கிருதத்தில் இராமாயணத்தைச் செய்தவர் மூவரெனவும், அவர்களில் முதலிற் செய்தவரின் நூல்வழியே தாம் செய்ததாகவும் 'முந்திய நாவினுருரையின் படி நான் றமிழ் பாவினுவி துணர்த்தி' என்பதி லிருந்து உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெரிகின்றது. நடராஜனவர்களோ 'கம்பர் பாடிய (இராமாவதாரம்) இராமாயணம் மூன்று முதனூல்களின் வழிவந்த நூலென்பது விளங்கும்' என்கிறார். கம்பரின் செய்யுளிலேயே, மூவரினும் முதலில் செய்தவரின் நூல்வழி செய்ததாக விளங்குகிறது. கம்பர் காவியத்தின் வசனஞ் செய்த திருச்சிற்றம்பல தேசிகரவர்களும், வான்மீகம் வசிஷ்டம் போதாயன முதலிய நூல்களை வைத்துக்கொண்டு கவிசெய்ததாக அவ்வசனத்தில் கூறியிருக்கின்றார். இவை கம்பரது கவிக்கே முரணாக இருக்கின்றது.

ஆதியில் இக்காவியம் செய்த மூவரில் முதலில் இராமாயணம் செய்தவர் யாரென ஆராயுங்கால், "இராமாயணம்—இது ஸ்ரீராமருடைய திவ்விய சரித்திரத்தைக் கூறுவதாகிய ஓரிதிகாசம், — வடமொழியிலே வால்மீகி பகவானுற் கூறப்பட்டது. இது ஆதிகாவியம் எனவும் படும்" என்றும், இந்த ராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் காவியரூபமாக அருளிச் செய்தவர் கவிச் சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார்......இவர் மொழிபெயர்த்தது ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்தையே யென்பது "தேவபாடையி..........பண்பரோ" என்னுங் கம்பர்வாக்கினுலே அறியப்படும். முதலிற்செய்தவர் வான்மீகி பகவான். அதன் பின் செய்தவர் வசிட்டர், அதன் பின்னே செய்தவர் போதாயனர். "கம்பராமாயணத்துச் சரித்திரம் பெரும்பாலும் வால்மீகி ராமாயணத்தை ஒத்திருப்பதேயாயினும், கற்பனை வர்ணனை முதலியவும் கம்பருடையனவேயாம்" என்று, யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மாணுக்கரின் மாணுக்கராகிய, மேலைப் புலோலி வித்துவான், நா. கதிரைவேற் பி ளையவர்கள் பதிப்பித்த பெயரகராதியோடு, சித்தாந்த சரபம்—அஷ்டாவதானம்—பூவை—கலியாண சுந்தர முதலியாரவர்கள் மாணவகரும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் புலவருமாகிய, வண்ணக் களஞ்சியம் — காஞ்சி நாகலிங்க முதலியாரவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான சொற்களைச் சேர்த்துக் கொடுக்க ; பிருங்கிமாநகரம்—வேம்புலி முதலியாரவர்கள் குமாரர் நமசிவாய முதலியாரவர்களால் பதிப்பிக்கப் பெற்ற 'தமிழ் மொழி யகராதியில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

'இந்து தியலாஜிகல் ஜர்னல்' என்று பி. ஜே. என். ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா அவர்களால் சஞ்சிகையாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளிவரும் 'ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்' என்ற நூலின், முதற் சஞ்சிகையின் 5-ம் பக்கத்தில் 'இதை ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் அருளிச் செய்தார். ஆதியில், பிரஹ்மா நாரத முனிவர் மூலமாய் ஸ்ரீராமாயணத்தைச் சங்கிரமாக ஸ்ரீவால்மீகி மஹரிஷிக்கு உபதேசிக்க, அதை ஸ்ரீ வால்மீகி அருளிச்செய்தார்' எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனல், வசிஷ்டரும் போதாயனரும் தாம் செய்த நூல்களை வான்மீகத்தின் வழியாகத்தான் செய்தனரோ? அன்றி, வேறு யாவரா வறிந்து எழுதினரோ அறியக் காண்கிலேன். ஆயின், வான்மீகம் இலௌகிகார்த்த மாகவும், ஏனைய விரண்டில் வாசிட்டம் தருமார்த்தமாகவும், போதாயனம் வேதசாரமாகிய வேதத்தி னுட்பொருளைக் கொண்டதாகவும் தெரிகிறது.

ஆகவே, நடராஜனவர்களின் உரையும், திருச்சிற்றம்பல தேசிகரவர்களின் உரையும் முரண்படக் காண்பதற்கு மேற்கூறியவைகளே போதிய சான்றாகின்றது.

இதிலிருந்து, கம்பராமாயணம் வால்மீகி ராமாயணத்துக்கு முரண்படாதென்றும், கம்பராமாயண விஷயங்கள் எவ்வெவருடைய மாறுபட்ட உரைகளுக்கும் விலக்கானதல்ல வென்றும் பலரும் உணரக் கூடியதே.

P. பரிமணப் பல்லவராயர்.

தான்பெற்ற செல்வம்.

“மேலைத்தவத்தளவே யாகுமாம் தான்பெற்றசெல்வம்” என்னும் ஔவையார் வாக்கிற் கிணங்க முற்பிறப்பில் செய்த நல்வினை வசத்தால் பொருளும், ஏனைய இன்ப சுகங்களும், தீவினை வசத்தால் வறுமை, கொடிய நோய் முதலிய ஏனைய துன்பங்களும் நம்மை வந்து அடைகின்றன. செல்வத்தை யடையப் பெற்றவர்கள் தங்களுடைய பொருளால் அகங்காரங் கொண்டவர்களாகித் தங்களுடைய சரீரத்திற்கு நரைதிரை மூப்பு சாக்காடு முதலியவைகள் இல்லையெனக் கருதி, “மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்” என்பதையு முணராமல் தங்கள் இந்திரியங்கள் போனவாறு சென்று மதுபானம், வேசியர் நட்பு, ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்குதல் முதலிய தீச்செய்கைகளிலே தங்கள் வாழ்நாட்களைப் பாழாக்குகின்றார்கள். தவிர மேற்கூறிய துர்ப்பழக்கங்களினால் கொடிய நோய்களை வருவித்துக் கொள்கிறார்கள். மன்னுயிரைத் தன்னுயிராக நினைக்கும் தன்மையற்றவர்களாகிறார்கள்.

வருத்தமடைந்தவர்களைக் கண்ணாற் காண்பார்களாயினும் அவர்கள் வருத்தத்தை யுணர்ந்து அவற்றை நீக்க நினையார்கள். பிறர் துன்பம் தங்களின்பமாகக் கருதுகிறார்கள். அவர்களிடம் கல்வியும் குடிபெறுகிறதில்லை.

வறுமையை யடையப் பெற்றவர்கள் அகங்கார மில்லாதவர்களாயும், தம்முயிர்போல எல்லா உயிர்களையும் நேசிக்கும் அருளை அவர்கள் உள்ளத்திலே குடிகொண்டவர்களாயும், பரோபகார சிந்தனை யுள்ளவர்களாயும், உத்தம குணங்களையுடைய பெரியோர்களின் நட்பை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். அப்பெரியோர்களின் நட்பால் அவர்களைத் தீவினை தீண்டுகிறதில்லை. அவர்களின் இதயம் பரிசுத்தமடைந்து சதா எல்லாம்வல்ல இறைவனின் திருவடித் தியானத்தை யடைகின்றது. பெரும்பாலும் வறியோரிடத்தே கலைமகளும் வாசஞ் செய்கிறாள். சத்திமுத்தப் புலவர், ஔவையார் போன்ற முற்காலத்திய புலவர்களும், குசேலர்போன்ற தவசிரேஷ்டர்களும் வறியவர்களே யாவர். தற்காலத்திலும் உயர்தர உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களிற் பலரும் தங்கள் பிறப்பில் பெரும்பான்மையும் வறியவர்களே யாவர். அவர்கள் தங்கள் தரித்திரத்திசை நீக்குதற் பொருட்டு,

> “ தடக்குங்காற் றுன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்
> மடங்கொன்று அறிவகற்றும் கல்வி ”

என்னும் திருவாக்கிற் கிணங்க கஷ்டப்பட்டுக் கல்விபயின்று பெரும் புகழை யடைகிறார்கள். அவர்கள் கல்விகற்கும் காலத்துப் பெரும்பாலும் செல்வர்களால் உணவு, ஆடை முதலியவைகள் கொடுத்து ஆதரிக்கப்படுகிறார்களில்லை. அந்தோ! அக்காலத்து அவர்கள் படும் கஷ்டங்கள் பல. இது நிற்க,

ஒருவனுடைய செல்வச் செருக்கையும், தீக்குணங்களையும் அடக்குவது வறுமையே,

“ பெருத்திடு செல்வமாம் பிணிவந்துற்றிடில்
உருத்தெரியாமலே யொளி மழுங்கிடும்
மருத்துளதோவெனின் வாகடத்திலே
தரித்திரமென்னுமோர் மருந்திற்றீருமால். ”

“ அறம் நிறம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க்கேனும்
பெறலரும் திருபெற்றபின் சிந்தனை வேறுபிறிதாம்—”

ஆதலின், நாம் வறுமையினை அடைந்த போதிலும் நம்மனத்தைத் தளரவிடாது, அழுக்காறென்னும் பாவியை ஒழித்து, “ தம்மின் எளியோரை நோக்கித் தமதுடைமை அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க ” என்பதற் கிணங்க, மனத் திருப்தியுடையவராகி, வருவாய்க் கேற்றபடியே சிலவும் ஏற்படும் என்பதை யுணர்ந்து, பரோபகார சிந்தையை மேற்கொண்டு, உலகத்தோரால் பழிக்கப்படுங் காரியங்களை விட்டு, போற்றப்படுங் காரியங்களையே செய்து, சதாகாலமும் சர்வேஸ்வரனுடைய திருவடித் தியானத்தை மேற்கொண்டால் சகல கஷ்டங்களும் நீங்கிச் சுகமடைவோ மென்பது திண்ணம்.

முற் பிறப்பிற் செய்த தவப்பயனால் செல்வ மடைந்திருக்கும் செல்வவான்களும் மேற்குறித்த நற்குணங்களைக் கைக்கொண்டு பரோபகார சீலர்களாய் விளங்குவார்களானால் அவர்களுக்கு இகலோக பரலோக சுகமுண்டு. அவர்களின் பரோபகாரத்தால் பலவறிஞர்களும் உதவிபெற்றுத் தங்கள் துன்பம் நீங்கிச் சுகமடைவார்கள். நாட்டிற்கும் நலமுண்டு. ஆதலால் செல்வரும் வறிஞரும் (அனைவரும்) மேற்கூறிய நற்குணங்களை விருத்தி செய்து சுகமடையுமாறு எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக!

P. G. சுப்பிரமணியன், திருநெல்வேலி.

“ சுளிக்கச் சொல்லேல். ”

நீர்சூழ்ந்த வையத்து திலகம்போன்ற நந்நாட்டுத் தமிழ்த்தாயின் பழமை சொல் ‘சுளிக்கச் சொல்லேல்’. இதன்பொருள் முகம் வேறுபடக் கடுஞ்சொல் சொல்லலாகாது என்பதாகும். யாரிடத்தும் கடுஞ்சொல் மொழியலாகாது என்று பார்க்கில் பகுத்தறிவில்லாத பிராணியிடத்தும், பகுத்தறிவுடையோரிடத்தும், கூடாவென்றால் இதில் அன்பு உடன்பட்டு தாழ்ந்தோர் மேலோர் யாவரிடத்தும் என்று வற்புறுத்துகின்றது.

பிராணிகளை அன்போடு அழைத்தால் வாலைக்குழைத்துக்கொண்டு அல்லது துள்ளிக்கொண்டு ஓடிவரும். குழந்தைகளை இனிமையாய் அழைத்தால் தாவிவரும். மற்றோரிடம் இனியமொழி புகலின் இனிமையாய்க் கேட்பதுடன் மென்மேலும் புகல வற்புறுத்துகின்றனர்.

இது நோக்கியல்லவா, அத்தாயே,

“ இன்சொலா லன்றி இருநீர் வியனுலகம்
வன்சொலா லென்று மகிழாதே ”

என்றார். ஒரு பிராணியை அன்போடு அழைத்தால் வரும். கடிந்து கூப்பிட்டால் வரா. வேலைக்காரனையும் பிரியமொழியால் நயப்படுத்தினால் தன் வேலையைச் செவ்வையாகச் செய்கிறான். கடுமையாய்ச் சொல்லின் அவ்வேலை தாறுமாறுகிறது, எஜமானிடத்தும் தாழ்ந்து வணக்கமொழியால் கூறின் அங்கீகரிக்கின்றார். கடுமொழியானால் கோபமுறுகின்றார். மனைவியரிடத்தும் இனியமொழி காட்டினால் பணிவிடை இனிதாகிறது. கடுமொழிகாட்டினால், பிடாரி

பூஜையாகிறது. சிநேகிதரிடத்தும் இனியமொழியானால் அன்பு பாராட்டு கின்றார்கள், கடுஞ்சொல்லானால் வெறுக்கிறார்கள். பகைவரும் இனியமொழி கேட்டால் சாந்தமடைகின்றனர், கடுஞ்சொல்லானால் சீற்றங்கொண்டு வாட்டு கின்றனர்.

இவ்வாறு இழுக்குப்படச்செய்யும் கடுமொழியும், நன்மைபயக்கும் இனிய மொழியும், எவ்வாறுண்டாகின்றனவென்று பார்க்கில் மேல்மாடிகீழ்மாடி என்ற இருமாடிக்கும் நடுவிலுள்ள முப்பத்திரண்டு காவலர் நடுவில் எச்சமயமும் அவர் களால் துன்பத்திற்கு உட்படாமல், அவர்களால் நன்மையை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு வாழும் இந்த நாவரசன் செய்கையாம். ஒரே மொழியை இனிமை யாய்க் கூற அன்பையும், அதேமொழியைக் கடிந்துகூற சினத்தையும் உண்டாக் கும். இந்நாக்கை நிதானப்படி காத்துக்கொள்ளாவிட்டால் துன்பமடைவீர்கள் என்று நாயனார்,

"யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக் குப்பட்டு"

என்று கூறினார். அத்தகைய நாக்கை சர்வஜாக்கிரதையாக காத்துக்கொண்டு பேசவேண்டும்.

"பேச்சென்றால் இனமறிந்து பேசவேண்டும்
பேச்சென்றால் பெரியவர்தம் நட்புவேண்டும்
பேச்சென்றால் பிழைமொழியா திருக்கவேண்டும்
பேச்சென்றால் பெருகுடலும் சிறுகுடலும் பிரண்டுபோமே.

என்ற நீதிமொழியை அறியாத துரியோதனன், தனது சிறிய தந்தை விதுர மகாராஜன் இல்லத்திற்கு தூதுசென்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கபடமாக எழுந் தருளி போஜனமுண்டுகளித்துப்பிறகு துரியோதனன் சபைசெல்ல,இவற்றை யறிந்து சகுனியின் தூண்டுகோலால், சிறிய தந்தையென்றும், மகா வில்லாளி என்றும் பாராது இனிய மொழியால் விதுரமகாராஜன் நோக்கத்தை அறியாது, கடுமொழியால் சினந்துகூற, செவிக்கொண்ட விதுரன் வில்லொடித்து எறிந் தனர். இன்சொல் இல்லாததினாலன்றோ தன் சேனைசைன்யங்களையும் குடும் பத்தினரையும் மாளவைத்தான். மேது ஆனந்தபோதினியின் நாலாம் ஆண்டு தலையிற்ற சஞ்சிகையில் அடிமை "வருமையிற் செம்மை" என்ற ஒரு விஷ யத்தை வரைந்து, அஃதில் பத்திரிகைகளைப் பலரும் பார்வையிட்டு நல்வழிப் படுவதால், முகம்கோணும் வார்த்தைகள் எல்லாப் பத்திரிகைகளுக்கும் பொருந் துதல் தகுதியல்லவென்று பேராசிரியன் பத்திரிகைமூலமாக எடுத்துக் காட்டி யதே ஒழிய அஃதில் உயர்வு தாழ்வு வேறெஃதும் கூறிக்கொள்ள பாத்திர வானன்று என்பதை கனம் பேராசிரியன் பத்திராதிபர் ஒத்து பொறுப்பாராக.

S சண்முகம், வெள்ளையமுனிஷ் வித்தியாசாலை, திருச்சிறாப்பள்ளி.

நாராயண தாஸர் உபந்நியாசம்

யோக ஸாதக ஸகாயங்கள்

கபதோஷ நிவர்த்தி.

(211-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

(7) முன்சொல்லிய பிரகாரம் உஷத்காலத்திலாவது பிராதக்காலத்தி லாவது எழுந்து பத்தல்லது பன்னிரண்டு விழுங்கு சுத்தஜலஞ் சாப்பிட்டு, உட னே பூமியில் கால்விரல்களின் பாகத்தைமாத்திரம் திடமாயூன்றி யுட்கார்ந்தபின்

முழந்தாட்களின்மேல் முழங்கைகளிருக்கும்படி செய்வதோடு தரையி லுள்ளங்
கைகளும் விரல்களும் சரியாய்ப் படியும்படி பலமாய்வைத்து (கால்விரல் பாகங்
கள் மாத்திரமும், விரலுடன் உள்ளங்கையும் பூமியிலும், முழந்தாட்களிரண்டும்
மேலேயும் அமைத்திருப்பதுடன் முழந்தாட்களுக்கு மத்தியில் ஓரடி இடை
வெளிவிட்டுட்காரவேண்டும்) முன்பக்கஞ் சாய்ந்த வண்ணமாய் நாபிப்பிரதேசத்
தில் திருஷ்டியைநிறுத்தி, மூச்சடக்கி வயிற்றைச்செவ்வையாய் எக்கி (நாபியின்
மேல் கீழ்பாகங்களை முதுகோடொட்டும்படி பலமாய்ப் பின்னுக்கிழுத்து) மறு
படி முன்னுக்குத்தள்ளி மறுபடியும் எக்கி முன்போல முன்னுக்குத்தள்ளி இப்
படி முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக சக்தியுள்ளமட்டுஞ் செய்யவேண்டும். அதன்
பின் மூச்சை மிருதுவாய்விட்டு நேரேயுட்கார்ந்து சற்று இளைப்பாறிய பின்
னெழுந்துநின்று இடுப்பில் கையைவைத்து முன்போல் மூச்சைப் பிடித்து
வயிற்றை வேகமாய் எக்குவதும் முன்னுக்குத் தள்ளுவதுமாக சக்தியானுசாரஞ்
செய்யவேண்டும். இப்படிச் சற்றுநேரம் உட்கார்ந்தும் சற்றுநேரம்நின்றும்
இவ்வாறு இரண்டு மூன்றுதரஞ்செய்வதால் தாராளமாய் மலங்கழியும். இந்த
அப்பியாசம் தினந்தோறு மியற்றிவந்தால் சிலநாளைக்குள் இரண்டாவதுதரமுஞ்
சலங்குடித்து மலத்தைக் கழிக்கச் சக்தியுண்டாகிறது. இதை நீண்டகால மப்
பியசித்தால் நாலைந்து தடவை முன்னளவு ஜலத்தைக்குடித்து மலங்களைக்
கரைத்துக் கரைத்து வெளியிற் றள்ளுவதோடு வயிற்றில் மிஞ்சிய ஜலத்தையும்
மலஜலத் துவாரங்களின் வழியே சுலபமாய் விட்டுவிடச் சக்தியுண்டாகிறது.
இச்சாதனை மேலும் விடாமல்புரிந்து வருவதால் நான்குசேர் கொள்ளும்படி
யான ஒருசொம்பு ஜலத்தை ஒரேதடவையிற் சாப்பிட்டு வயிற்றையோ ரசக்கு
அசக்கியவுடன் காலை விரித்துட்கார்ந்து வேகமின்றி விதிப்படி வெளியில் விட
தனக்குத்தானே சாமர்த்திய முண்டாகிறது.

(இவ்வப்பியாசத்தில் குடல் வயிறுமலாசயம் முழுதும் சலவை செய்த வஸ்
திரத்தைப்போல் பரிசுத்தமாய் விடுவதால் கடைசியில் குடித்த தண்ணீரை மல
ஜலத்துவாரங்களின் வெளியே வெளிப்படுத்தும்போது அந்த ஜலம் சுத்தமா
யிருப்பதை அநுபவித்திற்காணலாம்.)

இவ்வாறு முறைப்படி மலஜல துவாரங்களின் வழியே தண்ணீர் முற்றி
லுங் கழித்த பின்புங்கூட சிறிது ஜலம் தீனிப்பையிற் றங்கியிருக்கும். அதைக்
கிலி கர்மத்தால் வாயின் வழியே வெளிப்படுத்தவேண்டும்.

[கிலிகர்மமாவது:—சுட்டுவிரல் நடுவிரல்களால் உண்ணாக்கைப் பிடித்து
மத்தித்தலோடு, ஷெ இரண்டு விரல்களையுந் தொண்டைத் துவாரம் வரையிலுஞ்
செலுத்தி வாந்தியுண்டாகும்படி உண்ணாக்கின் மேல் பாகத்திற் செவ்வையாய்
சீவிவிடுதல் கிலிகர்மமாம்.]

அதனால் உள்ளே சந்துககளி லொட்டியுள்ள எல்லாக் கபங்களுங் கரைந்து
நுரைரூபமாய் வெளியில் வந்துவிடுகிறது.

இக்கர்மம் முடிந்தவுடனும் முன்சொன்ன பிரகாரம் ஆவின் பாலைச் சாப்
பிடவேண்டும் இன்றேல் கெடுதிசம்பவிக்கும்.

ஓ பாலர்களே! இறுதியிற் கூறிய இந்தக் கர்மத்தால் கபதோஷம் மலக்குற்
றம் இவ்விரண்டும் ஏககாலத்தில் நிவர்த்தியாகிறது. ஆகலின், இதை நீங்கள்
அவசியம் சாவதானமா யிருந்துகொண்டு பழகி வருவீர்களே யாகில், பிராணா
யாமங் கஷ்டமின்றி சித்திப்பதோடு சமீபகாலத்தில் சமாதி கைகூடி "சர்வதுக்க
நிவர்த்தியும், பரமானந்தப் பிராப்தியும்" எளிதி லடையக்கூடும்.

[ஷெ கர்மத்திற்கு சங்கப்பிரக்ஷாளன மென்று பெயர்.]

குறிப்பு:—கபமும் மலமும், நாபியினுட் பிரதேசத்திலுள்ள சுழுமுனைத் துவாரத்தில் முகத்தைவைத்துக்கொண்டு, தூங்குகின்ற குண்டலி சக்தியைச் சிறிது மசைய வொட்டாமல் பந்தித்துக் கொண்டிருப்பதால் 'தியானம்' நிலைக்கிறதில்லை. தியானம் நிலைக்காத பரியந்தம் பிராண மனோவிலயங்களுண்டாக மாட்டாது. பிராணன் மனம் இவ்விரண்டும் ஜீவித்திருப்பதால் 'பிந்து' (வீர்யம்) சலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. விந்து (நஷ்டத்தால்) சலனத்தால் பிறப்பிறப்பு லபிக்கிறது. பிறப்பிறப்பை யுடையவன் ஒருபோதும் முக்தனாகமாட்டான். ஆகலின், முதலில் கபதோஷம் மலக்குற்றம் இவ்விரண்டையும் அவசியம் நிவர்த்தி செய்துவிட வேண்டும். அதன்மேல் தியானத்திலுட்கார, தங்கு தடையின்றி 'குண்டலிப்பாம்பின் கூத்தும், காளிங்கநிர்த்தனத்தின் காக்ஷியும், வேணுகான விநோதமுங்கண்டு களிப்பெய்தி, மோனநிலையில் மூழ்கி, வானத்திலேறி வாழ்ந்திருக்கலாம்.' ஓம் தத்ஸத் ஸாம்பம்பவது ஓம்.

A. அநந்தநாரி சர்மா. பனமரத்துப்பட்டி, சேலம்.

ஓர் எச்சரிக்கை

குறிப்பு:—இத்தகைய அப்பியாசங்களை (மிக்க இலேசான இரண்டொன்றைத் தவிர) இவற்றில் தேர்ச்சியடைந்தோர் உதவியைக்கொண்டு அவர்கள் முன்னிலையிற் செய்து பழகவேண்டுமே யன்றி, வீணாசைகொண்டு தாமே செய்யத் தொடங்கினால் தவறுகள் நேர்ந்து கெடுதி சம்பவிக்கு மென்பது உண்மை.

பத்திரிகாசிரியர்.

"உடையது விளம்பேல்"

ஓர் கிராமத்தில் பொன்னன் என்னும் வாலிபன் ஒருவன் கல்விச்சாலையில் படித்துவந்தான். "ஒருவன் எவ்வளவு கெட்டிக்காரனாயிருந்தாலும், தன்னிடமுள்ள பெருமையைத் தானே சொல்லிக் கொள்ளலாகாது; அவ்வாறு தற்பெருமை கூறித்திரிந்தால் மிகுந்த இழிவுண்டாகும்," என்னும் கருத்தடங்கிய, "உடையது விளம்பேல்," என்னும் சூத்திரப் பொருளை உபாத்தியாயர் அடிக்கடி அவனுக்கு உபதேசித்து வருவார். அப்படி உபதேசித்தும் அவன் அதை கவனிப்பதில்லை, அவன் ஒரு சமயம் அடுத்த ஊருக்குப்போயிருந்தான். அங்கிருந்து திரும்பி வரும்போது ஒருமனிதன், ஒரு மோதிரத்தை அவன் கையிற் கொடுத்து, "இரண்டு தினங்களுக்கு முன் இதை நான், உன் தகப்பனாரிடத்தில் இரவலாக வாங்கிவந்தேன்; இதனை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனே கொண்டுபோய் அவரிடத்தில் கொடுத்து விடு," என்று சொல்லி அவனை அனுப்பினான். அவன் அதைவாங்கிக் கொண்டு, பிரயாணமாகி நடந்து, இராத்திரி காலம் வந்தவுடன் வழியிலுள்ள ஒரு சத்திரத்தில் படுத்திருந்தான். அவன் எப்பொழுதும் தற்பெருமை கூறிக்கொண்டிருப்பவனாதலால் அச்சமயத்தில் தன்னுடைய பெருமையைக் கூறுவதற்கு, "யாரேனும் இங்கே இருக்கிறார்களா?" என்று பார்த்தான். அப்போது பக்கத்தில் ஒரு சிறுவன் படுத்திருந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் பொன்னன், தொந்தரவுசெய்து அவன் தூக்கத்தைக் கலையவிட்டு, அவனோடு வலிய சிநேகிதங்கொண்டு, அவனிடத்தில், "நண்பா! நான் எவருக்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி நடந்துகொள்வேன்; அதனால் முன் பின் அறியாத ஒரு மனிதன் கூட ஒரு மோதிரத்தை என் தகப்பனாரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கொடுத்தனுப்பி யிருக்கிறான்," என்று சொல்லி, இன்னும் பலவிதமான தற்பெருமைகளையே பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன்

சொல்லியவற்றை யெல்லாம் அங்கு படுத்திருந்த மற்றவர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். அங்கே படுத்திருந்த பக்காத் திருடன் ஒருவன், பொன்னனிடம் மோதிர மிருப்பதை, அவன் வார்த்தையினாலேயே தெரிந்துகொண் டிருந்தானாதலால், அவன் நன்றாகத்தூங்கும் சமயத்தில், அம்மோதிரத்தைத் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டான். பொன்னன் விழித்துப் பார்த்தான்; மோதிரம் காணப்படவில்லை. அவ்வாறாகவே, "தந்தை என்ன செய்வாரோ," என்று அவன் பயந்து விம்மலும் பொருமலுமாய் வீடுபோய்ச் சேர்ந்து, தந்தையிடம் நடந்ததைக் கூறினான். அவர் அவனுக்குப் புத்திவரும்படி அவன் முதுகில் நன்றாகப் புடைத்தார்; அவன், அடிபொறுக்கமாட்டாமல், ஓவென்று கதறி, "நம்முடைய உபாத்தியாயர், 'உடையது விளம்பேல்,' என்று கற்பித்ததை நாம் மறந்ததினால் நமக்கு இத்தீங்கு சம்பவித்தது," என்று, அன்று முதல் தற்பெருமை கூறுவதை விடுத்தான். ஆதலால், ஒவ்வொருவரும், "உடையது விளம்பேல்," என்னும் நீதியைப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டும்.

தெய்வச்செயலின் அந்தரங்கம்

விவேகிகளாய யாவரும் தமக்கு ஒரு நன்மையோ, அல்லது தீமையோ நேரிடின் அது ஈசனாலளிக்கப்பட்டதேயென மனத்துட்சொல்லுவார்கள்; உண்மையில் இது அறிவுடையோருடைய செய்கையேயாம். தேவன் நீதி பரர் என்பதே யாவருடைய—எம்மதத்தினருடைய—கொள்கையுமாம்.

பகிரங்கமாக நாம் செய்யும் அக்ரமங்களுக்கு நம்மைத் தண்டிக்க இராஜாங்கம் இருக்கிறது; பகிரங்கமாகவன்றி, அந்தரங்கத்தில் தீக்காரியம் செய்யின் நம்மைத் தண்டிப்பவர் யார்? அது ஈசனேயாம். கடவுள் நீதி பரராகவே இருக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் அவரைக் கடவுளென்னலாமோ? நீதிமானுக்கு நன்மையும், அக்ரமக்காரனுக்குத் தீமையும் செய்யவேண்டுமென்பதே கடவுளின் நீதி; அப்படிக்கின்றி நன்மைக்குத்—தீமையும், தீமைக்கு—நன்மையும், நீதிக்கு—அநீதியும், அநீதிக்கு—நீதியுமாகவே இவ்வுலகில் எல்லாம் நடக்கின்றதெனப் பல்லோர் மனத்திற் பதிந்திருக்கிறது. இது சரியன்று; உண்மையில் ஈசன் செயலனைத்தும் நியாயமானதாகவே இருக்கும். அது நமக்கு மறைபொருளாக இருக்கும்; அதன் உண்மையான அந்தரங்க மர்மம், நமக்கு ஒருபொழுதும், ஒரு சிறிதும் விளங்காது. அளவற்ற, அனந்தஞானத் தெய்வத்தின் திருச்செயல்களைக் குற்றம்கூற நாம் துணிவது எவ்வளவு அறியாமை? நம்மடத்தனந்தான் என்னே!

சில விவேகிகள்கூட கஷ்ட சமயங்களில் "தெய்வத்துக்குக்கூடக் கண்ணில்லையே! கண்ணவிந்துபோய்விட்டதோ? அதன்கோவிலிடிந்து குட்டிச்சுவராய்ப்போக! நாங்கள் எத்தனையோ தானதர்மம்செய்தோமே எங்கட்கு மிப்படியாசெய்யவேணும்? மஹாபாபியாகிய அவன் எத்தனையோ தீச்செயல்களைப் புரிந்திருப்பான். அவனுக்கென்ன? செல்வம் முதலியவைகளுக்குக் குறைவேது? இன்பத்திற்குத்தான் குறைவேது? சாமியேது? பூதமேது?" என்று ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

"காயாத மரமீது....................
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது கொந்தபேர்,
வைவதுவு மெங்களுலக
வாய்பாடு.................."என்றனர். (தாயுமானவர்)

களைத் தட்டியெழுப்பி, "பொழுது விடிந்துவிட்டதே! இன்னம் தூங்கலாமா? பிரயாணிகளுக்கு நித்திரை சத்துருவன்றோ? வெயிலேறுமுன் வேறோர் ஊர்போய்ச் சேரலாகுமே" என்று சொல்லித் துரிதப்படுத்தினான்.

சந்நியாசி இம்மனிதனுடைய மூடத்தனத்திற்கும் துர்க்குணத்திற்கும் வியந்து, "இதென்ன பணம்சாக்கும் பூதம்!

'பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புதைத்துவைக்கும்
கேடுகெட்ட மானிடரே கேளுங்கள்—கூடுவிட்டிங்
காவிதான் போயினபின் பாரே யனுபவிப்பார்
பாவிகா ளந்தப் பணம்.'

என்பதின் உண்மையை யறியாதோ இம்மூடம்! அந்தோ! இவ்வளவு திரவியமிருந்து மென்பயன்? ஹா! இம்மனிதனையும் ஈசன் சிருஷ்டித்தாரே!" என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளிச்செல்கையில் மற்றோர் விபரீதம் நேர்ந்ததைக் கண்டார். தமது சகபாட்டைசாரியாய உடன் வந்தவன் தங்கட்கன்னமிட்ட தர்மசீலன் வீட்டிற் றிருடிய பொற்கிண்ணத்தை இவ்வுலோபியின் மனையில் வைத்து வருவதைக்கண்ட சந்நியாசியின் மனத்திற் றிகைப்புண்டாயிற்று.

"முதலில் இவ்வாலிபனது சுகுணபாவனையையும், பேச்சலங்காரத்தையும் கண்டு மெத்த நல்லவனென்றெண்ணிச் சேர்த்துக்கொண்டோம்; அப்புறம் இவன்செய்த களவைக்கண்டு இவன் பொல்லாத் திருடனெனவும் நன்றிகெட்டவனெனவும் உத்தேசித்தோம். இப்பொழுதிவன் செய்கையைக் கவனிப்பின், நாம் எண்ணியவண்ணம் இவன் அயோக்கியனும், திருடனுமன்றெனவும், ஏதோபித்துக் கொண்டவன்போற் றன்செய்கைக்கு ஓர் வழியேனும், வாய்க்காலேனு மின்றித், தன் மனம்போனபடி யெல்லாம் நடக்கின்றவனெனவும் கருதவேண்டியதா யிருக்கிறது—அந்தோ! பாபம்! அழகிய, நல்ல வாலிபன்! எப்படியானாலும் நம்மை அண்டிவிட்டானன்றோ? 'அண்டினபேரைக் கைவிடல் மஹா பாபமாகுமன்றோ?' இவனை நல்வழிப் படுத்த வேண்டியது நமது கடமையேயாகும். நாம் ஸ்திரமாக ஓர் இடம்போய்ச் சேர்ந்தபின் இவனுக்கு உத்தம உபதேசங்கள் செய்து இவனை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும்" என முடிவுசெய்துகொண்டு, ஒன்றும் சொல்லாது மௌனமாக மறுபடியும் இவ்வாலிபனுடன் பிரயாணம் செய்யலானார்.

அன்றிரவு இவர்களிருவரும் ஓர் சமுசாரி வீட்டில் தங்கியிருந்தார்கள். இவனும் முதலில் இவர்கட்கு விருந்தளித்த தர்மசீலனைப்போன்றவனே யாதலின் இவர்களை வெகுவாக உபசரித்துத் தன்னாலியன்றவரை நல்லமுதளித்த பின்னர் மூவருமாகப் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்து முடிவில் நித்திரைபோயினர். சந்நியாசி மட்டும் ஏகாந்தமாக இரவில் பல விஷயங்களைப்பற்றியும் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருக்கையில் நடுநிசியில், அப்பித்தனாகிய வாலிபன் எழுந்திருந்து, அவ்வீட்டில் தொட்டிலில் நித்திரை போய்க்கொண்டிருந்த உலகறியாப் பச்சைப்பாலகன் மூக்கைப்பிடித்து, மூச்சு விடமுடியாது திக்குமுக்காடி யுயிர் துறக்கச் செய்தான்; அதாவது அக்குழந்தையைக் கொலை செய்துவிட்டான். இக்குழந்தை இப்பிரபுவுக்கு அருமருந்தன்னது; வெகுகாலமாகப் பிள்ளையில்லாதிருந்து ஈசனைநோக்கிப் பலநாட்கள் பிரார்த்தித்து "ஓர் சத்புத்திரனை யருளவேண்டும்!" என்று பிரலாபித்த இச்சமுசாரிக்கிரங்கி ஈசனாலளிக்கப்பட்டது இச்செல்வம். ஹா! இதைக்கொன்றான் இப்பாதகனாய வாலிபன்.

இதைக்கண்ட சந்நியாசிக்கு மெய்விதிர்த்தது; அவரால் நிற்கவும் முடியவில்லை; கால் தள்ளாடியது; பேச நாவெழவில்லை; வாயுலர்ந்து போயிற்று.

"ஹா—ஹா!—மஹா—மஹா பாவி!—துரோகி! என்செய்தாய்!—அந்தோ!—ஹே! துராத்மாவே என்னகாரியம் செய்தாய்!—உன் முகத்திலும் விழிக்கலாகாதே!—" என்று கூறிவிட்டு,

"தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே திருவற்ற
தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே—தீயார்
குணங்க ளுரைப்பதுவுந் தீதே யவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவுந் தீது"

என்பது முதியோர்வாக்கன்றோ? ஏன்? பிரத்தியக்ஷமாகவே நாம் அறிந்தவிஷயம்—இத்தீயனின் சேர்க்கையால் நம் இரக்கமுள்ளமனதும் மாறிவிட்டதே" என்று கூறிக்கொண்டே வெளியே ஓட்டம்பிடிக்கலானார். ஆனாலும் அவருக்கு ஓடவேணும், வேகமாய் நடக்கவேணும் சக்தியில்லை. என்செய்வார்? பாபம்! கைகால்கள் நடுக்க மெடுத்துக்கொண்டன.

உலகில் இது சகஜந்தானே! தீயவர்கள் ஓர் தீக்காரியம் செய்யின் கூடவிருந்தவர்களுக்கும் கடுக்கம்தானே!! ஏனெனில் அவர்களையும் சாருமன்றோ இப்பழி? ஹா! இச்சங்கடங்களை யெல்லாம் நினைப்பின் தீயவர்களுடன் பேசவும் மனமிசையுமோ? இதுநிற்க, நமது சந்யாசி இவ்வண்ணம் தத்தளித்து நிற்க, நமது வாலிபனும் இவருடன்வந்து சேர்ந்துகொண்டான். அன்று தினமும் இருவரும் ஓர் குடிசைவீட்டிற் றங்கநேர்ந்தது. அவ்வீட்டின் சொந்தக்காரன் பரம ஏழை. ஆனாலும் மஹா நீதிமான். "ஐயம்புகினும் செய்வன செய்" என்ற மேலோர்வாக்கை உண்மைப்படுத்தவே உதித்தவன்போலும்! இவர்களை அவன் வெகு உபசரணையாக நடத்தினான். இருவரும் காலையில் அவ்வீட்டை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது தனது சிஷ்யன் அவ்வீட்டின் கூரையில் கொள்ளிவைத்து வருவதைக் கண்ட சந்யாசியின் மனம் பகீரென்றெரிந்தது. "க்ருதக்நபாவீ! துரோகீ! சண்டாளா! உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யும் பாவீ! உன்னையும் ஈச்வரன் இன்னம் உயிருடன் வாழவிட்டிருக்கிறாரோ? ஹா! ஹா!! என்னபாதகம்? எத்தகைய பாதகங்கள்! எவ்வளவு!!" என்று பலவாறு வைதார்.

இவ்வசைமொழிகள் காதில் வீழ்ந்தவுடன், சிஷ்யன் மிகப்பயந்து, சந்யாசியிடம் மன்னிப்பு பெறவேண்டி மிகுந்த பயபக்தியுடன் உரைப்பவன்போல "ஹே! சீரிய! யான் எத்தகைய பாதகங்களை இதுவரையிற் செய்திருப்பினும் கிருபைசெய்து மன்னித்தருளவேண்டும்" என்று பலவாறு வேண்டவும், துறவி மனமிரங்கி, சமாதானத்துடன், சிஷ்யனை மன்னித்து அவனுடன் பின்னும் பிரயாணம் செய்யலானார். சிறிது தூரம் சென்றபோழ்து கானாறொன்று குறுக்கிட்டது. இவர்களதைக் கடக்க வழிதெரியாது மயங்கிநிற்கையில் சமீபத்தில் ஓர் வயலில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த ஓராடவன், தன் வேலையைப் போட்டு "அஞ்சன்மின்! யான் வந்து, இவ்வாற்றைக் கடக்க உங்கட்கு வழிகாட்டுகிறே"னெனக் கூறிச் சிறிது தூரத்திற்கப்பால் அவ்வூர் மாக்களியற்றியவோர் ஒற்றைமரப் பாலத்தின் வழியே இவர்களை யழைத்துச் செல்கையில், நடுபாதியிற் செல்லும்பொழுது, துறவியின் சிஷ்யனாய வாலிபன், தனக்கும், தன் குருவுக்கும் தயானத்தோடு வந்து வழிகாட்டிய உபகாரியின் காலைப் பிடித்திழுத்து, பிரவாகத்தில் தலைகீழாகத் தள்ளி உயிர் துறக்கச்செய்தான். சந்யாசி இச்செயலைக் கண்டவுடன் தனது கண்களினின்றும் அக்கினிப் பொறிபறக்க "அடே துராத்மா! இதுவரையிற்செய்த பாதகங்கள்போதாவா? அடா துரோகி! படுபாவீ! இவ்வளவு அநியாயஞ்செய்த நீ இன்னம் உயிருடன் இப்புவியிலிருப்பின் இன்னம் எத்தனை நல்லுயிர்கட்கு இடைஞ்சல் செய்வாயோ? உன்னைச்

கொன்றாலும் பாதகமில்லை—ஆம்; உன்னைக் கொன்றே விடுகிறேன்," என்று கூறி அவனைப் பிரவாகத்தில் தள்ளி யுயிர் துறக்கச் செய்யவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் அவன்மீது கையைநீட்டலும், தன் முன்னின்ற வாலிபன் ஓர் ஜோதிர்மயமாகிய தேவனாகப் பிரத்தியக்ஷமானதைக் கண்ணுற்றார் சந்யாசி. இக்காட்சியைக் கண்ட தபசி சித்திரம்போ லசைவற்று நின்றார்.

அத்தேவன் அக்கணமே சந்யாசியை விளித்து "தொண்டனே! யானே தேவராஜ னென்றும், இந்திர னென்றும் கூறப்படுவோன். தபசியாகிய உனது சம்ஸயங்களை நீக்கவே ஈச்வரன் என்னை ஈண்டனுப்பியுள்ளார். ஹோ! தபஸி, சர்வஞ்ஞனாகிய ஈச்வரனுடைய செயல்களின் உண்மை அந்தரங்கத்தினை என்னாலும், எனக்கு மேற்பட்டவர்களாலும் அறியவியலா தாதலின் நினது அற்பமதியைக் கொண்டளந் தறிய வியலுமோ? நினது அறிவு சிற்றறிவே யன்றோ? "ஆழ அமுக்கிமுகக்கினும் ஆழ்கடனீர் நாழி முகவாது நானாழி" என்பதுபோல அளவுக்குட்பட்ட உனதறிவு அளவுகடந்த அனந்த ஞானத்தைத் தனக்குள்ளமைத்துக் கோடல் அசாத்தியம். உண்மை யிது. தேவத்திருச் செய லெப்படித் தோன்றினும் அவருடைய காரியங்களெல்லாம் நீதியும் நியாயமு மானதே யென்றுன்மனதில் நன்கு பதிப்பாயாக. தேவன் நீதிபரர். அவர் நீதிபரரே. அவர் இவ்வுலகையாளும் விதம் மானிடப் பார்வைக்கு மறைவாக இருக்கிறது. கருவிகளையும், ஹேதுக்களையும் கொண்டே தமதிசித்தத்தை நிறைவேற்றுகிறார். மானிடர் எம்பிரானுடைய அநந்தகலியாண குணங்களையும், அவரது அதிசயச் செயல்களையும் அறியாது ஐயுறுகின்றனர். இது தப்பிதம். இப்பொழுது நீ கண்ட சங்கதிகளைவிட விகல்பமும், விபரீதமுமான நடவடிக்கைகள் வேறுயாவுள. ஆயினும் இவற்றின் உண்மை அந்தரங்கத்தினை யறிவாயாயின் தேவனின் நீதிக்கும், ஆச்சர்யப்படத் தக்க ஞானத்துக்கும், வியந்து, தேவன் நீதிபரர்! அவர் நீதிபரரே! என்று சொல்லித் துதிப்பாய். நீ கண்ட காக்ஷிகளின் விபரத்தின் உண்மை அந்தரங்கத்தினை யெனக்குத் தெரிந்தவரை யுனக்கெடுத்துரைக்கிறேன்" என்று கூறிப் பின்வருமாறு பகரலானார்.

"முதலாவது:—நமக்கு விருந்தளித்து, உபசரித்தவன் உண்மையிலேயே மஹாதர்மவான். அவனுக்கு ஓர் விரோதியுளன். அவன் இந்நீதிமானுக்குப் பலவிதத்தும் இடைஞ்சல் செய்தும் பலிக்காமற் போனமையின் இவனுடன் சமாதானமாவதுபோலப் பாசாங்கு செய்து அதற்கறிகுறியாக ஓர் பொற்கிண்ணத்தினை யேற்கவேண்டு மெனக்கூறி யளித்தான். அப் பொற்கிண்ணம் நிறைய விஷம் தடவப்பட்டிருந்தது. அப்பொற்கிண்ணமே யான் திருடியது. அப்பொற்கிண்ணத்தை யான் திருடாவிட்டால் அந்நீதிமானுக்குத் தீங்கு நேரிட்டிருக்குமன்றோ?

இரண்டாவது:—நாம் கண்ட லோபி மஹா பாபி. எப்பொழுதும் அவனால் பிறருக்கு இடைஞ்சலே. அவன் இன்னம் சிறிதுகாலம் மட்டில் உயிருடன் இருப்பானேல் அநேகருக்கு இடைஞ்சல் புரிவான். சமீபத்தில் பல மானிடர்க்கும் கெடுதி யுண்டாகத் தக்க ஓர் பெரிய தீக்காரியத்தைச் செய்ய உத்தேசித்திருந்தான். இக்காரணங்களால் இவன் சீக்கிரம் இறக்கவேண்டு மென்பது ஈச்வரனது சித்தம். பொற்கிண்ணத்தில்—யான் கொண்டுவந்து வைத்த பொற்கிண்ணத்தில்—பானம் செய்து இறக்கவேண்டுமென்ற ஈச்வர சங்கல்பப்படியே அவன் இறந்தும் போய்விட்டான்.

மூன்றுவது:—நாம் கண்ட சம்ஸாரி ஈச்வரனுடைய பக்தன் அவன் சதா ஈசனையே தியானம்செய்து கொண்டிருப்பது வழக்கம் அவனுக்கு வெகு காலம்வரை பிள்ளையே இல்லாதிருந்து, பிறகு இப்பொழுதுதான் தேவகிருபை

273 6810

யால் ஓர் குழந்தை ஜனித்தது. அக்குழந்தை பிறக்கும்வரை சதா ஈச்வரனையே தியானம் செய்துகொண்டிருந்த இத்தம்பதிகள் இக்குழந்தை பிறந்தபின் இதன் மீது அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆவல்கொண்டு, சதா இக்குழந்தையைக் கொஞ்சுவதிலேயே காலத்தை அவமேகழித்து, பகவானை மறந்திருப்பதைக் கண்ட ஈசன் 'அந்தோ' நமது நற்றொண்டன் நம்மை மறந்து சதா உலகபோகத்தில் மயங்கி விட்டானே? யென்றிரங்கி, அக்குழந்தையை யிழக்கச்செய்யின் மனந்திரும்பிப் பழையபடி நம்மீது அன்பு செலுத்துவா னென்றெண்ணி அவ்விதமே நடப்பித்தார். இப்பொழுது அவன் தன் குற்றத்தை யுணர்ந்து சதா ஈசனையே தியானம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

நான்காவது:—நாம் கண்ட குடிசையில் வசித்தவன் மஹா ஏழை. ஆயினும் மஹா யோக்கியனாதலால் ஈசன் திருவுளமிரங்கி அவ்வீட்டுச் சுவரில் உள்ள சுவர்ணப்புதையலை யவனுக்களிக்கச் சித்தமாகி, அவ்வீடுபெற்றி யெரியும் படி யென்றால் செய்யச்செய்யவும், வீட்டின் சுவர்களிற் சில இடிந்துவிழ அவற்றினின்றும் ஏராளமான சுவர்ண நாணயங்கள் அவனுக்கு அகப்பட அவன் மஹாப்ரபுவானான்.

ஐந்தாவது:—நமக்குப் பனிமரப் பாலங்காட்டிய உபகாரி மஹாத்துரோகி. இவன் நாம் முற்கண்ட சம்சாரியின் வீட்டிற்சென்று, வீட்டிலுள்ள யாவரையும் கொன்று கொள்ளையடிக்க வெண்ணியிருந்தான். இதை உத்தேசித்தே யிவனைக் கொன்றது. அன்பனே! இவற்றின் உள்ளுரைப் பொருளை உணராதார் யாவரும் இவற்றை விகல்பமாகவே விபரீதமென நினைத்து ஈசனை யிகழ்வார். ஆயின் கருணையங்கடலாகிய இறைவனின் செய்கைக ளனைத்தும், அன்பும், நீதியும், இரக்கமும் பொருந்தியவையே யென்றறிந்து, யாவும் ஈசன் சித்தப்படியேயாகு மென்றெண்ணி முடிவில் நற்கதியை யடைவாயாக" என்று கூறி மறைந்தனன் தேவராஜன். சந்யாசியும் ஈசனின் உண்மை அந்தரங்கத்தின் நீதியை யறிந்து ஈசனைத் துதித்துச் சென்றார்.

மேற்கூறிய கதையினின்றும் ஈச்வர சங்கல்பத்தின் உண்மை யந்தரங்கத்தினை யுள்ளவாறு கண்டறிவது யாவர்க்கு மியலாக் காரியமென்பதும் அதை யறிவதில் முயற்சிப்பதைவிட்டுத் தங்களுக்கு இன்பமேயாயினும், துன்பமேயாயினும் யாதுவரினும் ஈச்வரச் சித்தமென்றெண்ணி, இன்பத்தினின்று துன்பமும், துன்பத்தினின்று மின்பமும் தரவல்லவர் கடவுள் எனமதித்து, எது எப்படியாயினும். நம் கண்ணுக்குத் தீயதாகவேனும், நன்மையாகவேனும் எப்படித்தோன்றினும், எல்லாகாரியங்களும் ஈசனால் நமது நன்மைக்காகவே யியற்றப்படுவன வெனவுட்கொண்டு வருவோர் சதா இன்பத்தையே அடைவர் என்று நம்மறிந்து அவ்வாறே நடந்துய்யும் வண்ணம் ஆண்டவன் அருள்புரிய வேண்டுமோய்ப் பிரார்த்திக்கிறோம். ஓம் தத் ஸத்.

T. G. ரெங்கநாத அய்யங்கார், தஞ்சாவூர்.

நடராஜமூர்த்தி.

(இது பிரம்மஸ்ரீ V. நடராஜய்யர் அவர்களால் நடத்தப்பட்டுவந்த "ஞானசந்திரிகா" என்ற பத்திரிகையிலிருந்தெடுத்தெழுதப்பட்டது.)

நடராஜன் என்றால் நடனஸபைக்கு அதிபதியென்று அர்த்தம். இவ்வுலகமே நடனமாடும் ஸ்தலம். நாடகத்தில் பற்பலவேஷங்கள் வருகின்றன. அது போல் இவ்வுலகத்தில் பற்பல ஜீவராசிகள்தோன்றி நடித்து மறைந்துபோகின்

றன. இப்படி இளையர், விருத்தர், ஆண், பெண், மனுஷன், மிருகம், புல், பூண்டு முதலிய பொம்மைகள் உலகமாகிய நாடகஸ்தலத்தில் தோன்றி ஆடுவதெல்லாம் ஆத்மா அல்லது கடவுளின் சக்தியாலேயன்றி வேறல்ல. பொம்மையை யாட்டினால் அது ஆடாமலிருக்குமா? வீணையை மீட்டினால் அது பாடாம லிருக்குமா? அதுபோல் நம்மை யாட்டிவைக்கும் பரமாத்மாவுக்கே நடராஜன் என்று பெயர். அந்தராத்மா வொன்றில்லையானால் இவ்வுலகமெல்லாம் ஜடமா யன்றோ விருக்கும். மனிதனுடைய மனதுக்கு ஆத்மாவே உண்மையான உபாத்தியாயர். ஆதலின் நடராஜனே நம்முடைய குரு. உலகத்தில் இரண்டு விதமான ஆசாரியர்களுண்டு. பெயருக்கு ஆசாரியர் ஒருவர். உண்மையான ஆசாரியர் ஒருவர். முன்னூற் கூறப்பட்டவர் சிஷ்யனுக்கு எல்லாவற்றையும் கற்பித்து அவனைத் தன்வழியில் நடத்துகிறார். இப்படி செய்பவரைத்தான் நாம் குருவென்கிறோம். ஆனால் உண்மையாகவே நாம் கற்றுக்கொண்ட விஷயங்களெல்லாம் நமக்குள்ளிருந்தே வந்தன. செடிகள் பூமியிலிருந்து தாமே உண்டாகின்றன. நாம் கொட்டும் தண்ணீரும் போடும் எருக்களும் அவைகள் வளருவதற்கு அனுகூலமேயன்றி வேறல்ல. இம்மாதிரியே நமக் குள்ளிருக்கும் மனம் தானே விர்த்தியாகவேண்டும். அப்படியானால் நடராஜனே ரூபத்தோடுகூடிய உண்மையான குரு. குருவின் முக்கியமான கடமை என்ன? பிறருக்குப் போதிப்பதைப்போல் தான் நடப்பது. அதாவது தான் நடந்து காட்டுவதால் பிறருக்குத் தான் போதிப்பதை விளக்குவது. நடராஜமூர்த்தியின் வலதுகை யொன்றில் உடுக்கை என்ற ஓர் வாத்தியமிருக்கிறதே அதென்ன? அது இவ்வுலகத்துக்கான காரணத்தை குரு கொண்டிருக்கிறார் என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்கு. சப்தத்தினாலே இவ்வுலகம் நிலைபெற்றது என்று சாஸ்திரம். சப்தத்தையுண்டாக்கும் உடுக்கை நடராஜன்கையில் வைத்திருப்பதால், அவர் தம்முடைய இஷ்டப்படி உலகத்தை யெப்படி வேண்டுமானாலும் ஆட்டலா மென் றேற்படுகிறது. ஞானிகளுக்கு, வேண்டுமானால் இவ்வுலகமிருக்கும். வேண்டாவிட்டால் உலகமில்லை. நடராஜமூர்த்தியின் ஓர்பக்கத்திலுள்ள மான் மனதைக்குறிக்கிறது. ஏனெனில், மானைப்போல் மனம் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொருவிடத்துக்குத் தாவுகிறதால், மானைப்போல் தாவும் மனதையுடைய மனிதர்களுக்கு ஆத்மாவின் தரிசனம் அகப்படுவதருமை. நடராஜன் தாம் கொன்ற புலியின்தோலை தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அகங்காரம்தான் அப்புலி அகங்காரமென்னும் புலி யாரைக்கண்டாலும் எதிர்க்கிறது. அதைக் கொல்வ தற்கு நடராஜமூர்த்தியே தகுந்தவர். நடராஜன் தம்தலையில் கங்கையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். கங்கைதான் சித்சக்தி, அதுதான் ஞானம், வெகு குளிர்ச்சி பொருந்தியது. அவர் சிரசிலிருக்கும் சந்திரன் சீதளமாயும் பிரகாச மாயு மிருப்பதால் ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைக் காட்டுகிறது. ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தி ஓர் காலினடியில் முயலகனைப்போட்டு மிதிக்கிறார். அந்த முயலகன்தான் மகாமாயை. இந்த மாயையே பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் காரணம். இன்னொரு பாதத்தை மேலே தூக்கிக்கொண்டிருப்பது துரியத்தின்நிலைமையை யுணர்த்து கிறது. இது ஜாக்கிரஸ்வப்ன ஸுஷுப்தியாகிய மூன்று அவஸ்தைகளையும் கடந்து அப்பாலுள்ள ஸ்திதி. இதற்குப்பின்னால் மனஸு, மாயை, உலகம் இவைகள் கிடக்கின்றன. இன்னொரு வலதுகை ஸமாதானத்தைக் காட்டு கிறது. அதாவது ஞானி அனுபவிக்கு மௌனமாகிய ஆனந்தத்தை குறிக் கிறது. நடராஜனது இடதுகையொன்றில் இருக்கும் மழு அதாவது நெருப்பு அவர் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாகிய ஜோதியை சிஷ்டர்களுக்கு நேரில்காட்டி யுபதேசிப்பதை யுணர்த்துகிறது. இவ்வாறு நடராஜன் நடனமாடும் ஸ்தலம் தில்லைவனம். மானிட சரீரத்தையும் இப்பேருலகத்தையும் வனத்துக்கு

உவமையுமேவதுண்டு. வனத்தில் பற்பல மரங்களும் செடிகளும் விலங்குகளு மிருப்பதுபோல் மனிதனுடைய சரீரத்திலும் அநேக வஸ்துக்க ளிருக்கின்றன. நாடகஸ்தலத்தின் உயர்ந்தமேடை மசானம், இந்த மசானத்தில் ஆசாபாசங்களும் நாமரூபங்களும் உலகமாகிய மாயையின் தோற்றமும் அழிந்து பஸ்மீகரமாகின்றன.

மேற்கூறிய நடராஜமூர்த்தியின் சில லக்ஷணங்களால் நாம் அறிந்து கொண்ட விஷயங்களாவன. நடராஜன் என்னும் குரு மாயையைத்தொலைத்து, உலகத்தை நம்முன்னடக்கி, நாம் அதில் அகப்பட்டு விழிக்காமல், சலனமனதைப் பின்னால் தொலைத்து, அகங்காரத்தை யழித்து எவ்வகையான ஆசையும் பாசமுமின்றி ஆத்மாவின் சொந்தஸ்தானமாகிய சிதாகாசத்தை அடைந்து, பிரம்மானந்தத்தை யனுபவிக்கும்படி நமக்கு போதிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட நடராஜ விக்கிரகத்தைக் கேவலமாய் நினைக்கும் மாந்தர்கள் பிறவிக் குருடர்களன்றோ? இத்தகைய மூர்த்தியையும் அம்மூர்த்தி எழுந்தருளிய சிதம்பரத்தையும் தரிசிப்பது நமது கடமை.

பழனிக்குமாரு.

குறிப்பு:—சிதம்பரக்ஷேத்திரம் மற்றெல்லா க்ஷேத்திரங்களிலும் சிறந்து விளங்குவது. அது எல்லா மதஸ்தர்க்கும் பொதுவான ஒரு குறிப்பைக் காட்டுகிறது. என்ன குறிப்பெனில், "நமது தேகமாகிய கோயிலில் ஆண்டவன் வசிக்கிறார். நமது உள்ளத்தில் ஆண்டவன் நடனம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்" என்ற குறிப்பைக் காட்டுகிறது.

ஆதலால் ஒரு மனிதன் தெற்கே பாதமும், வடக்கே சிரசும் வைத்துக் கொண்டு மல்லாந்துபடுத்திருந்தால் அவன் தேக அங்கங்கள் எவ்வாறு அமைந்திருக்குமோ, அவ்வாறே எல்லா அங்கங்களையும் விளக்கிக் காட்டும் குறிகளோடு அக்கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதைக் காட்டி விளக்க கோயில் கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ அவை யாவற்றிற்கும் குறிகள் பூரணமாய் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால்தான் "கோயில்" என்றாலே சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தைக் குறிக்கும்.

அதில் அமைந்துள்ள கடவுளும் சமயாதீதக் கடவுளே. அவர் உருவத்திலடங்கிய அங்கங்கள் முதலியயாவும் அவர் சொரூபத்தை விவரமாய் விளக்கிக் காட்டும் குறிகளேயாகும். அவர் நடிக்குமிடம் பொன்னம்பலம் என்றும், சிதாகாசம் என்றும், சுடலை என்றும் கூறப்படும். அம்பலம் எனின் ஆகாயம், வெருவெளி என்று பொருள். சிதாகாயம் என்றால் சித்தத்தில் உள்ள ஆகாயம். நமது மனம் பஞ்சபூதங்களால் படைக்கப்பட்டதால் அதற்கு ஐந்துவித குணங்களும், 5-பெயர்களும் உண்டு. அவையே மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்ளம் என்று அந்தக் கரணங்கள் ஐந்து என்று கூறுவது. இவற்றில் உள்ளம் என்பதே ஆகாய அம்சம்-சத்துவமானது-களங்கமற்ற ஆகாயம்போல் பரிசுத்தமாய்ச் சலனமின்றியுள்ளது-அதனால் அதற்குச் சிதாகாசம் என்று பெயர்-மனதிலுள்ள அகங்காரம்-காமம்-குரோதம், லோபம், மோகம் முதலிய எல்லாப்பேய்களும் ஞானாக்கினியால் சாம்பலாய் எரிக்கப்பட்டபிறகே உள்ளம் தன் சொரூபமடைந்தோய்த் தனித்து நிற்கிறது. மேற்கண்ட பேய்களெல்லாம் அங்குத் தகனம் செய்யப்படுவதால் அதற்கு மயானம் என்றும், சுடலை என்றும் பெயர் வந்தது. அதில் நடனம் செய்யும் பகவானுக்கு, சுடலையாடி எனப் பெயர்வந்தது. அப்பேய்கள் தகனம் செய்யப்பட்ட பிறகு ஏற்படும் ஞானநிலையில் அங்கு நடிக்கும் பகவான், அவை தகனமாகுமுன் இருக்கும் அஞ்ஞான

தகையிலும் அங்கு நடித்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார். ஆகாயம் மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல் உள்ளமே மற்ற எல்லாக் குணங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அஞ்ஞான காலத்தில் ஆண்டவன் அங்கு நடிக்கும்போது இப்பேய்களுமிருப்பதால் அவருக்குப் பேயோடாடி என்றும் ஒரு பெயர் வழங்குகிறது. இவ்வுண்மையை யறியா மூடர்கள் அசுத்தமான சுடுகாட்டில்போய் பிசாசுகளோடு கூத்தாடுவோனும் தேவனுவனு என உளரலாகும். இந்த உள்ளம் நமது தேகத்தில் இருதயத் தானத்தைக் குறிக்கிறது. இது நமது தேகத்தின் நேர் மையத்திராது இடது பக்கம் இருப்பதால், சிதம்பரத்தில் சுவாமி நடிக்கும் பொன்னம்பலமும் கோயிலின் மையத்தி லமைக்கப்படாது மையக்கோட்டிற்கு இடதுபக்கமே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆண்டவன்செய்யும் நடனத்திற்குப் பஞ்சகிருத்திய நடனம் என்றும் பெயர். அதனுல் அவர் நடனம் அவர் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் செய்பவர் என்று குறிப்பிடுகிறது. எவ்வாறெனின். (1) அவர்கரத்திலிருக்கும் உடுக்கை சிருட்டியையும், (2) அணைத்த கரம் திதியையும், (3) மழுவாகிய அக்கினி சங்காரத்தையும், (4) ஊன்றியபாதம் திரோபவத்தையும் (5) தூக்கிய பாதம் அனுக்கிரமாகிய மோக்ஷத்தையும் குறிக்கின்றன.

மேற்கண்ட வியாசத்தில் சில விஷயங்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் விவகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றியீண்டும் கூறவேண்டியது அனுவசியமாகும்.

நடராஜருடைய சொரூபம் அவர் உண்மை நிலையையே காட்டுகிறது. இப்பிரம்மாண்ட சொரூபமே அவர். ஆகையால் அண்டமுகடே அவருடைய சிரமின்னலும், ஜலமும் சந்திரனும் அண்டமுகட்டிலேயே யிருக்கின்றன. மின்னற்கூட்டங்களே அவருடைய சடைகள். அதனுல் அச்சடைகள்சோதிமயமான பொன்னிற முடையவையென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கங்கையும் சந்திரனும் அவர் ஜடாபாரத்தில் இருக்கின்றனவென்றும் கூறப்பட்டது. நாகம் குண்டலி சத்தியைக்குறிக்கிறது. “மின்னிய மின்னலின் பிரக்கம் நின்சடையே” என்றனர் பட்டினத்தடிகள். பூலோகமே அவர்தேகம். காற்றே அவர் சுவாசம். பாதாளமே அவர் பாதங்கள். தேகமுழுதும் விபூதி தூளனம் அவர் சத்துவ சொரூபமான ஞானரூபியென்பதைக் குறிக்கிறது. கையில் தரித்த முத்தலைச் சூலம் மூவருவும் ஒருருவே என்பதைக் குறிக்கிறது. சிதம்பரக்ஷேத்திரம் இவ்விதமாய் ஆண்டவன் உன் உள்ளத்தில் நடனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார், இங்கு காண்பதுபோல உன் உள்ளத்தில் கண்டு தரிசியென்கிற சமயப்பொதுவான குறிப்பையே காட்டுகிறது.

இதனுல் அவர் சமையாதீதக்கடவுளென்பது விளங்கும். இதுபற்றியே தாயுமானவர் “ எல்லாம் வெளியே யென்ன வெச்சமயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சா நிற்பர்” என்றுர்.

தாயுமானவர் அருளிய “ விளக்கவெண்ணீறுபூசி......” என்று தொடங்கும் பாட்டையும் அதற்கடுத்த பாட்டையும், “ சிதம்பர இரகசியம் ” என்ற பதிகத்திலுள்ள “ சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு......” என்று தொடங்கும் பாட்டையும் அதற்கடுத்த பாட்டையும் பார்க்க இஃது நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறே பஞ்சாக்ஷரமும் யாவற்றையும் குறிக்கிறது. மந்திரங்கள் யாவற்றிலும் பிரணவமே சிறந்தது. பஞ்சாக்ஷரம் அதற்குச் சமதையானதே. பிரண

வமும் அகாரம், உகாரம், மகாரம், அ என்ற மாத்திரை, அர்த்தமாத்திரை—(அ என்ற மிகக் குறுகிய சத்தம்—பின் இரண்டும் சத்தம்மட்டுமே யுடையன) என்ற ஐந்து எழுத்துக்களையுடைது. இந்த ஐந்து எழுத்துகளும் பஞ்சகிருத்தியத்தையும், பஞ்சபூதங்களையும். அவற்றாலுண்டான சகலசிருஷ்டிகளையும் குறிக்கும். அதுபோலவே பஞ்சாக்ஷரத்தின் ஐந்து அக்ஷரங்களும் யாவற்று சிருட்டிகளையும் குறிக்கும் (பஞ்ச கிருத்தியங்கள் — பஞ்சபூதங்கள் — பஞ்சசத்திகள் — பஞ்சகர்த்தர்கள் முதலிய யாவும்)

மேலும் பஞ்சாக்ஷரத்திலுள்ள நகாரம் பாசத் (திரோபதை) தையும், மகாரம் மலத்தையும். சி காரம் சிவத்தையும், வ காரம் அருட்சத்தியையும், ய காரம் ஆன்மாவையும் குறிக்கும். இப்பஞ்சாக்ஷரம் தூலபஞ்சாக்ஷரம், சூக்குமபஞ்சாக்ஷரம், காரணபஞ்சாக்ஷரம், மகாகாரணபஞ்சாக்ஷரம், முத்திபஞ்சாக்ஷரம் என, ஐந்துவகையாய்மாறும். இதுமுத்தியளிக்கவல்லது “முத்திபஞ்சாக்கர முறமையி லயிக்கியமம்—சத்தியமிதுவெனச் சான்றோர்க் குரைத்தோர்” என்று தாயுமானவரைப்பற்றி அவர் சிட்டர் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாற்றால் பிரணவமும் பஞ்சாக்கரமும் நெல்லும் அரிசியும் போன்றனவேயன்றி வேறல்ல. பிரணவம் ஆண்டவனுடைய வெளிவடிவத்தையும் பஞ்சாக்ஷரம் உள்வடிவத்தையும் குறிக்கும். ஆகையால் மற்ற மந்திரங்களனைத்தும் பிரணவசகிதமாயச் சபிந்தாலே பயனுண்டென்று கூறியிருக்க, பஞ்சாக்ஷரம்மட்டும் பிரணவமின்றிச் சபித்தாலே முத்திசித்திக்குமென விதித்திருக்கிறது. இவற்றைப்பற்றி விரிவாயுணர விரும்புவோர் (பஞ்சாக்கர இரகசியம் முதலிய) நூல்களில் கண்டுகொள்க.

ஓம் தத் சத். பத்திரிகாசிரியர்.

கொடிய பொறாமை

நமது நண்பர் ஒருவர் தங்கள் ஜாதியார் இதுகாறும் சுற்றத்தாரை முறைகொண்டாடுவதில் ஆத்தா—அப்பாத்தே முதலிய அநாகரீகவார்த்தைகளையுபயோகித்து வந்ததாகவும், இப்போது அவற்றை விட்டுவிட்டு நாகரீகான வார்த்தைகளை யுபயோகிக்கப் பழகிக்கொண்டதாகவும், அதைக்கண்ட அக்கிராமத்திலுள்ள கீழ்ச்சாதியாரும் அவ்வாறு நாகரீகவார்த்தைகளைத் தாங்களும் உபயோகிக்கத் தொடங்கியதாகவும், அதைக்கண்ட நமது நண்பரின் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் மனம்பொறாது, தாழ்ந்த ஜாதிப்பயல்கள் நம்மைப்போலவே நாகரீகவார்த்தைகளை உபயோகிப்பதாவென்று கோபமடைந்து, அவர்கள் பழையபடி அநாகரீக வார்த்தைகளையே பேசவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அந்தோ இது என்ன மடமை—சாதாரணமாய்த் தம்மிலும் வேறொருவர் அதிக செல்வம், பதவி, புகழ், முதலியவற்றையடைந்தால் அறிவிலிகள் அதைக் கண்டு பொறாமைப்படுவது உலகில் சாதாரணம். அப்படிப் பொறாமை யடைந்தாலும் அவன்மட்டும் அப்படி யாய்விட்டானே நாமும் ஆகவேண்டுமென்று அதற்கு முயற்சிப்பவன் புத்திசாலியேயாவான். அப்படிக்கின்றி அவனும் நம்மைப்போல் இராமல் மேலோங்கினனே என்றாவது, அவன் தாழ்ந்த நிலையிலேயே யிராமல் நம்மைப்போல் சமமாய் உயர் நிலக்கு வந்துவிட்டானே என்றாவது மனந்தாளாதவன் ஒருபோதும் ஈடேறமாட்டான்.

அதிலும் நமது நாட்டில் கீழ்த்தரத்திலிருப்போரும் நாகரீகமான சம

நிலைக்கு வந்தால்தான் நம்நாடு மேலோங்கி க்ஷேமமடையும் என்றும் ஒற்றுமையுண்டாகுமென்றும் அறிவாளிகளனைவரும் கருதி, அதற்காகவுழைக்கும்போது, தாழ்ந்தஜாதியார் நம்மைப்போல் நாகரீகவார்த்தைகளைப் பேசுவதைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்து அவர்களை யுற்சாகப்படுத்தி இன்னும் விர்த்தியடையச் செய்வதைவிட்டு, அதற்கு மனந்தாளாமல் பொறாமைப்படும் அறிவிலிகளும் நம் நாட்டிலிருப்பது மிக்க துக்ககரமான சங்கதியே. ஆயினும் அத்தகையோர் அதிசயிரார் என்றே நம்புகிறோம். அன்பர்களே ! நாம் நமது க்ஷேமத்திற்கு மட்டும் உழைப்பதை விட்டு ஒவ்வொருவரும் அன்னியர் க்ஷேமத்திற்குப் பாடுபடுவதே நமது நாடு முழுமையும் க்ஷேமமடைவதற்குத் தக்கவழியென்பதை மறவாதொழுகும் வண்ணம் பராபரன் அருள்புரியுமாறு பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத் சத்.

பத்ரிகாசிரியர்.

உபாத்தியாயர் இருக்கவேண்டிய முறைமை.

(217-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

III. நடத்தை சம்பந்தமான யோக்கியதை என்றால் என்ன ?

1. நடத்தையில் ஒருமாசும் இருக்கக்கூடாது. அதாவது பொடிபோடுதல் என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். அதை உபயோகப்படுத்துவது அவசியமாக இருந்தபோதிலும் பிள்ளைகளுக்கு (மாணாக்கர்களுக்குத்தெரியாமல் உபயோகிக்க) ஏனென்றால் நம்மிடத்தில் மாணாக்கர்கள் ஒருபகலில் 6 மணி நேரம் பழகுகிறார்கள். அதனால் அவர்களில் சிலர் அதை உபயோகப்படுத்துவோம் என்று நினைப்பார்கள். அதனால் குற்றமாகும். இப்படியே இதைச் சுருக்கிச்சொல்லில் ஒரு கிராமத்தில் உபாத்தியாயரையே பார்த்தும் அவருடைய சொல்லையே கேட்டும் நடக்கக்கூடியவர்கள் அதிகமாகையால் உபாத்தியாயர் நடத்தையில் யாதொரு துர் நடத்தையும் இருக்கக்கூடாது.

2. மேற்கூறிய காரணங்களினால் கோபத்தையும் அடக்கவேண்டும். மேலும் இதனால் பிள்ளைகளுக்குத் தாங்கள்செய்யும் வேலை விளையாட்டாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கும். இது எப்படி ? பையன் எப்படி சந்தோஷமாகச் செய்வான் என்றால், பையனுக்கு நாம் இன்றையதினம் இதைச் செய்து கொண்டுபோனால் நமக்கு 5 மார்க்கு கொடுப்பார் அல்லது நாம் முதலாக இருந்தால் ஓர் இனாம் கொடுப்பார் என்ற ஒரு எண்ணம் அவனிடத்தில் உண்டாகும்படி செய்யவேண்டும். அதோடு மாணவரிடம் எப்போதும் அன்பாயிருக்கவேண்டும். அவர்கள் உபாத்தியாயரின் அன்பை யிழந்துவிட ஒருபோதும் பிரியப்பட மாட்டார்கள்.

3. இரக்க மிருக்கவேண்டும்:—ஏன் ? அவர் ஜனபிரியராக இருப்பார் மேற்கூறியதைச் சுருக்கில் ஒரு உபாத்தியாயர் எப்பொழுதும், 1. நல்லவழக்கங்களில் அப்பியசிக்கவேண்டும். 2. நல்ல சேர்க்கையாக இருக்கவேண்டும். 3. அந்த நல்ல வழக்கத்தையே மேலும் மேலும் விருத்தியாகும்படி செய்து இவரும் விருத்தியடையவேண்டும். என்பதேயாம்.

உபாத்தியாயரிடத்தில் இருக்கவேண்டிய முக்கிய கருவிகளில் ஒன்று.

I. பரிகசித்தல் ஏன் ?

அதனால் பிள்ளைகளின் தேர்ச்சி நன்றாக உபாத்தியாயர்களுக்கு ஏற்படும்.

279 6810

இது 1. எழுத்துப் பரிக்ஷை என்றும்; 2. வாய்மூலமான பரிக்ஷை என்றும் 3. மேற்கூறிய இரண்டையும்சேர்த்து பரிக்ஷித்தல் என்றும், மூன்று வகைப்படும்.

1. எழுத்துபரிக்ஷை எதற்காக ? எப்படி ?

நாளையதினம் தமிழ்ப் பரிக்ஷை என்று மாணாக்கர்களிடம் சொன்னதும் அவர்கள் அதை (a) முன் தயார் செய்துவருகிறார்கள், (b) பிள்ளைகளின் சக்தியே அதிகமாகிறது, (c) கவனம் உண்டாகும், (d) சுயமுயற்சி ஏற்படுகிறது, (e) வியாசம் நன்றாய் எழுதத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். கேள்வியைக் கேட்டு காகிதத்திலோ பலகையிலோ மறுமொழி எழுதச்செய்தல். இதனால் காலசேதமாகும் என்பது ஒன்றுதான் பிரதிகூலமாகத் தோன்றும்.

(தொடரும்.)

நெல்லிக்குப்பம்—எஸ். பி. ராஜகோபால் செட்டி.

பெண் கல்வி

(236-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸ்திரீகள் வாசித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்காரகளென சிலர் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் கூறுகின்றோம். பக்ஷி எவ்வளவு உயரப்பறக்கினும் ஆகாயத்திற்கு உட்பட்டிருப்பதுபோல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவு வாசிக்கினும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களேயன்றி மேற்பட்டவர்களன்று. சிருஷ்டிக்கிரமத்தில் ஸ்திரீயைவிடப் புருஷன் சிரேஷ்டனென்பதற்கு அநேகசாக்ஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தாரும் தெய்வத்தை ஆண்பாலாகப் பேசுகின்றனரேயன்றி பெண்பாலாக ஒருசமயத்தாரும் பேசுகின்றதில்லை. கடவுள் முந்தி ஆணை உண்டுபண்ணினபிறகு பெண்ணை உண்டுபண்ணினதாகச் சகல மதஸ்தர்களும் நிராக்ஷேபமாக அங்கீகரிக்கின்றனர். சரீரபலம், தைரியம், பராக்ரமம், விவேகம், அறிவு இத்தகைய சாமர்த்தியங்களில் ஸ்திரீகளைவிடப் புருஷர்கள் விசேஷித்தவர்களென்பது நிச்சந்தேகமா யிருக்கின்றது. சில ஸ்திரீகள் மேற்கூறிய சாமர்த்தியவிஷயங்களிற் சில புருஷர்களுக்கு மேற்பட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆயினும் அத்தகைய சாமர்த்தியமுள்ள பெண்களையும் புருஷர்களையும் எண்ணிப்பார்க்கில் புஜபலபராக்ரம், புத்தி நீக்ஷண்யம், விவேகம் இவற்றில் புருடர்க்குச் சமதையான மாதர் எங்கோ மிகச் சிலரே இருப்பர் என்பதிற் கிஞ்சிற்றும் சந்தேகமின்றாம். அரசர்கள், மந்திரிகள், பிரதானிகள், தனகர்த்தர்கள், படைவீரர்கள் முதலான சகல அதிகாரிகளும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும் புருஷர்களேயன்றி பெண்களல்லவே. இங்கிலீஷ் தேசமுதலிய சிலதேசங்களில் தவிர இதரதேசங்களில் பெண்கள் பட்டாபிஷேகத்திற்கு அருகரன்றென திரஸ்கரிக்கப்படுகின்றனர், இங்கிலீஷ்தேசத்திற்கூட ராஜகுடும்பங்களில் புருஷ சந்ததியில்லாமற்போனால்மட்டும் ஸ்திரீகளுக்கு பட்டங்கட்டலாமென்ற விதியிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால் ஸ்திரீ எவ்வளவு வாசித்தாலும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டியவளேயன்றி அதிக்கிரமிக்கக் காரணமின்றாம். அவ்வாறு நடவாக்கால் மாதரின் பெருமையும், கௌரவமும், மரியாதையும் குறைந்துபோமென்பது உண்மை.

கற்காத ஸ்திரீகளுக்கு கல்வியின் அருமை தெரியாதபடியால் அவர்கள் பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கு விக்கினமாயிருக்கின்றனர். பிள்ளைகளை வாசிக்கும்

படித் தகப்பன்மாரும் உபாத்திமாரும் கண்டிக்குங்கால் அன்னோரைத் தாய்மார் கண்டித்துப் படிப்பிற்கு ஹானம் செய்கின்றனர். [புருஷனை யிழந்த ஒரு ஸ்திரீயினுடையபிள்ளை கல்வியில் அதிக முயற்சியுள்ளவனாய் தர்மபாடசாலைக்குச்சென்று வாசித்து வந்தனன். அவன் வீட்டிலும் பூகோளம், வானசாஸ்திரம் முதலிய புஸ்தகங்களை ஓயாமல் வாசித்து வந்தனன். அவன் தாய் இனி நீ வாசிக்கவேண்டாம். வாசித்துக்கொண்டேயிருந்தால் சாப்பாட்டிற்கு வந்துவிடுமா? இனி நீ கூலிவேலைசெய் என பலதடவை சொல்லியும் அவன் கேட்கவில்லை. ஒருநாள் அவன் வெளியே போயிருக்கும் சமயத்தில் அப்பாமசண்டாளி பிள்ளையின்மேலுள்ள கோபத்தைப் புத்தகங்களிடத்திற்காட்ட ஆரம்பித்தனள். அவள் பூமிசாஸ்திரத்தைக்கிழித்துப் பூமியின்மேல் எறிந்துவிட்டனள். வானசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து வானத்திற் பறக்கவிட்டனள். அக்கினிசாஸ்திரத்தைக் கிழித்து அக்கினியிற் போட்டு விட்டனள். கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், தொகுத்தல் முதலிய விதிகளடங்கிய கணிதசாஸ்திரத்தைக் கிழித்துத்துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக்கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்துக்குப்பைக்குக் கொடுத்துவிட்டனள். இவ்வகையாக ஒரு நிமிஷத்தில் எல்லாப் புத்தகங்களையும் கிழித்தெறிந்து தன் பிள்ளையின் படிப்பைப் பூரணம் செய்துவிட்டனள். அந்த ஸ்திரீபடியாமையினாலன்றோ தன்பிள்ளைக்குச் சத்துருவானாள்.

(தொடரும்)

E. V. துப்புசாமி முதலி எனார், (ராசிபுரம் தாலூகா)

தற்காலப் பெண்கல்வியின் கெடுதிகள்.

ஆடவர்களைப்போலவே பெண்களும் கல்வி அறிவுடையவர்களாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதை ஒருவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். புருஷர்கள் படிக்காவிட்டாலும் பெண்கள் படித்தே தீரவேண்டுமென்றாலும் பொருந்தும். குடும்பமாகிய தேருக்குப் பெண்களே அச்சாணி. இல்லறம் பெண்களையின்றி நிகழமாட்டாது. இல்லறத்தையின்றி உலகம் நடைபெறமாட்டாது. ஆகவே, உலகம் நடைபெறுவதற்குப் பெண்களே முக்கியமானவர்கள். இங்ஙனம் பெண்கள் படியாதவர்களாயிருந்தால் இல்லறமும் அது காரணமாக நடைபெறும் உலகமும் எப்படி நடைபெறும் என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டியதில்லை.

உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜாதியார்க்கும் அந்தந்த ஜாதியே அவரவருடைய தாய் எனப்படும் அந்தந்த ஜாதிக்குரிய தர்மங்களை நடத்துவதற்கும் காப்பதற்கும் ஸ்திரீகளே காரணமாக யிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலேதான் அந்தந்த ஜாதி தர்மங்கள் நிலை நிற்கின்றன. இந்துக்களாகிய நாம் விருத்தியடைய நம் ஸ்திரீகளே ஆதாரமாயிருக்கின்றனர். இல்லற தர்மத்தை ஒழுங்காக நடத்த நம் ஸ்திரீகள் இந்து ஆசார முறைப்படியாயுள்ள கடமைகளில் பயிற்றப்பட வேண்டும்.

இக்காலத்தில் மேனாட்டு நாகரீகம் எங்கும் பரவிவருகிறது. புருஷர்கள் வயிறு பிழைப்பதற்கு மேனாட்டுக் கல்வியைப் படித்து நம் பூர்வீக இந்து ஆசாரங்களை முற்றிலும் துறந்து அழிந்துபோகும்படியான நிலையில் இருக்கிறார்கள்: இந்த நிலைமையில் இருப்பவர்களாகிய புருஷர்களை ஸ்திரீகளே காப்பாற்றி நம் ஆசாரங்களை மறக்காதபடி அடிக்கடி எச்சரிக்கை செய்துவருகிறார்கள். முற்கால இந்துப்பெண்களைக் காட்டிலும் தற்காலத்திய நம் பெண்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். அவர்கள் தங்கள் பொறுப்பை அறிய சரியானபடி கல்வி

கற்கவேண்டும். இந்தக்காலத்தில் கல்வி கற்கும் பெண்கள் மேனாட்டு ஆசாரங்களில் பயில்வதனால் அவர்களும் அவர்களை மணம் செய்யும் வாலிபரும் ஒன்று சேர்ந்து காற்றும் நெருப்பும் கூடினாற்போல் நம்ஜாதி தர்மத்தை அடியோடு தொலைத்துவிட இருக்கிறார்கள்.

நம் பெண்கள் கற்கவேண்டிய கல்வி எழுத வாசிக்கப் பயில்வதல்ல; ஆர்மோனியம் வீணை மீட்கப் பழகுவதல்ல; ஆடவர்களோடு கைகோர்த்துக் கொண்டு வீதிகளிலே உலாவத் திரியப்பயில்வதல்ல; வாசனைகள் பூசிக்கொண்டு முகத்தில் சுண்ணாம்பு அடித்துக்கொள்வதல்ல; தலைமயிரைக் குலைத்துக் காற்றுக்குப் பறக்கவிட்டு அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்மைக் குணங்களைக் கடைகளில் விற்றுவிட்டு பரபுருஷர்களோடு சிறிதும் கூசாது சம்பாஷணை செய்யப் பழகுவதல்ல; நம் ஸ்திரீகளுக்குத் தேவையான கல்வி இந்து மதாசாரங்களைப் பாதுகாத்தற்குரிய கல்வியேயாகும். நம் தர்ம சாஸ்திரங்களைக் கற்பதும், அவைகளின்படி ஒழுகுவதும் அவசியமானதாகும். புருஷர்களையும் குழந்தைகளையும் நம்ஜாதி மதாசாரத்தில் நிறுத்தி அவர்களுக்கு எக்காலத்தும் காவலாயிருத்தற்குரிய கல்வியே அவர்களுக்குச் சிறந்த கல்வி. நம் ஸ்திரீகளுடைய இயற்கை உணர்ச்சியில் ஜாதி மதாபிமானம் ததிக்கப்பெற்று அது அவர்களுடைய பிள்ளைகளிடத்திலும் செறிந்து புருஷர்களிடத்திலும் பரந்து நம்ஜாதி ஆசாரங்களை நிலை நாட்டுதற்குரியது. கணவனுடைய வருவாய்க்குத் தக்கபடி செலவு செய்யத் தெரியவும், குடித்தன விவகாரங்களில் சிரத்தை கொண்டு சமையற் தொழிலில் சாமர்த்தியமடைந்து பிரகாசமாக விளங்குவதே முக்கியமான கல்வியாகும். நம் ஜாதி மதாசாரத்தில் அத்தியந்த அபிமானம் பூண்டு இல்லற தர்மத்தை இனிது நடத்தப் பயிலுவதே உத்தமோத்தமமான கல்வியாகும்.

சகோதர சகோதரிகளே! பட்டண வாசங்களிலுள்ள பாடசாலைகளுக்குப் பெண்கள் படிக்கப்போகும்போது அவர்களைக் கொஞ்சம் கவனித்துப்பார்த்தால் எந்த உத்தமமான ஸ்திரீ புருஷர்களும் மனக்கொதிப்பை யடைவார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

பெற்றோர்கள் பெண்பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பும்போது மேனாட்டார்களின் உடுப்பை உடுத்தி தலைமயிரை இரண்டு கன்னத்திலும் தொங்கும்படி நாடாவால் முடிச்சிட்டு, காலுக்குச் சப்பாத்திட்டு வெள்ளைக்காரப் பிள்ளைகளாக்கி விடுகின்றோம். உடுப்பு மாத்திரமா? அவர்களுடைய உணவும் என்ன? கோழிமுட்டையும், கோழி இறைச்சியும் காப்பியும், தேநீரும், ரொட்டியும் கொடுத்து பழக்குகிறோம். பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்கள் படிக்கும் புத்தகம் என்ன? அந்நியதேச சரித்திரமும், அந்நிய சமய போதனைகளும், அந்நிய ஜாதிக்குரியப் பாடங்களுமாகும். நம் மூதாட்டியான ஒளவைப்பிராட்டி செய்தருளிய அருமருந்தன்ன நீதிகளை அடியோடு தள்ளிவிட்டோம்.

அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களினின்று வீடுகளுக்கு வந்தால் சமையல் செய்யும் பக்கமே கால்வைக்கமாட்டார்கள். ஏனெனில் ஸோப்புபோட்டமுகம் புகைபட்டுப்போமாம். அவர்கள் வீடுகளில் நாற்காலி மேஜைகளிலே உட்காரப் பிரியப்படுகிறார்கள். இலையில் சாப்பிடுவது அகௌரவமென்று நினைத்து பீங்கான் அலுமினம் தாலத்தில் சாப்பிடுகிறார்கள்.

ஆசாரம் என்பதே அவர்களுக்குத் தெரியாது. வீட்டிலுள்ள வயதானவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் "அடிபோடி, படியாத மடைச்சி, இதுவும் படித்தவர்கள் செய்யும் காரியமா" என்று நிந்தனை செய்கிறார்கள். இவ்வாறு படித்த

பெண்கள் இல்லறம் நடத்தப்போகும்போது அவர்கள் எப்படி இல்லற தர்மம் நடத்துவார்கள்? இவர்களுக்கு வாய்க்கும் நாயகனுடைய கதி யாதாகும்? இவர்களுடைய வயிற்றில் பிறக்கும் பிள்ளைகளின் கோலம் யாதாகும்? நம் தாய்மார்களிடத்திலிருந்த தெய்வபக்தியில் நூற்றில் ஒரு பங்குகூட நம் சிறு பெண்களிடத்தில் இல்லையே! அவர்கள் தங்கள் தங்கள் புருஷனிடத்தில் வைத்திருந்த பக்தியில் கொஞ்சமாவது இருக்கவேண்டாமா? ஆஹா இது என்ன கோலம்.

ஸ்ரீ ஆர். ஜெயலக்ஷ்மி அம்மாள்.

குறிப்பு:—நமது சஞ்சிகையில் (நம்மாலும், விஷயதானம் புரியும் நண்பர்களாலும் வரையப்பட்டு) மாதர்கள் கவனிக்கவேண்டிய பல விஷயங்கள் அடிக்கடி பிரசுரிக்கப்படுகின்றன வென்பது யாவரு மறிந்த விஷயமே. அப்படியிருக்க மாது ஸ்ரீ ஆர். ஜெயலட்சுமியம்மாள் என்ற சகோதரியால் வரையப்பட்டு 1918௵ செப்டம்பர்௴ வெளியான "பெண்கல்வி" என்ற சஞ்சிகையின் 299ம் பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த மேற்கண்ட வியாசத்தை எடுத்து நமது சஞ்சிகையில் ஏன் பிரசுரிக்க நேர்ந்ததெனின், கூறுதும்:—

நமது சகோதரியார் கூறியவாறு இப்போது கல்விகற்கும் மாதர்களில் பலர் நம் புண்ணியநாட்டு ஆசாரங்களுக்கு மாறுனவற்றைக் கூறும் நூல்களை வாசிப்பதோடு அத்தகைய வழிகளிலும் பழக்கப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் மேல்நாட்டு ஆசாரப்படி நாம் கட்டுக் கடங்காது இஷ்டப்படி நடப்பதுதான் நாகரீகம் என்ற விபரீதக் கருத்துடையவர்களாய், நாம் எல்லாவற்றிலும் புருடர்களுக்குச் சமானமானவர்களே, நமது ஆடவர்கள் நம்மை யடிமைகள் போல் அடக்கி யாளவே இப்பூர்வீக ஆசாரங்களைப்பற்றி போதிக்கிறார்கள் என்று கருதவும், மற்றவர்களுக்கு அப்படியே போதிக்கவும் துணிந்துவிடுகிறார்கள்.

ஆகையால் அத்தகையோர் தங்களைப்போன்ற ஸ்திரீயும், தங்கள் நாட்டிற் பிறந்த சகோதரியும், கல்வியறிவுடைய மாதர் மாணிக்கம்போன்றவருமாகிய ஒரு சகோதரியே கூறும் நற்போதனைகளை யுணர்ந்தால், அப்போதேனும் ஆடவர் கூறுவது நமது நன்மைக்கேயென்று உணர்ந்து அவ்வழியே நடப்பார்கள் என்று நம்பியே மேற்கண்ட வியாசத்தை இதில் எடுத்து பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

சகோதரியார் கூறியுள்ள விஷயங்கள் பூரணமாகவும், திருட்டாந்தங்கள் உண்மையாகவுமே யிருப்பதால் அவற்றைப்பற்றி நாம் மறுபடி யொன்றுங்கூற வேண்டியதின்றும். ஆயினும் இதை வாசிக்கும் சகோதரிகளுக்கு நம் நாட்டின் க்ஷேமத்தைப்பற்றிய பொறுப்பு எத்தகையதென்றும், அவர்கள் அதற்குத் தக்கவாறு நடந்து கொள்கிறார்களாவென்பதும் அவர்கள் மனதிற்கே நன்குப்புலப்படவேண்டியதற்காக இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றிமட்டும் ஈண்டுகூற விரும்புகிறோம்.

சகோதர சகோதரிகளே! நம் நாடு எப்போதும் தெய்வீகம் பொருந்திய புண்ணியபூமியென்று புகழ்பெற்றது. தேவர்களும், மெய்ஞ்ஞானிகளும் அவதரித்துக்கொண்டேயிருப்பது. மூவரும் தேவரும் அஞ்சத்தக்க சாபானுக்கிரக சக்திவாய்ந்த தெய்வீகத்தன்மை பொருந்திய பதிவிரதா சிரோமணிகள் அவதரித்துக்கொண்டிருப்பது. எப்போதும் கற்புடைய மாதர்களையுடையது. எப்போதும் மெய்ஞ்ஞான ஒளி வீசிக்கொண்டேயிருப்பது. இத்தகைய பெருமை உலகில் வேறெந்த நாட்டிற்கும் அமைந்திலலை. நமது மாதர்க்கிருக்கும் கற்பின புகழ்ச்சி உலகில் வேறெந்த நாட்டுமாதர்க்குமில்லை.

நமது நாட்டின் வைதீக, இலௌகிக ஆசாரங்கள் (நம் சகோதரியார் கூறியதுபோல்) நம்மாதராலேயே பாதுகாக்கப்படுகின்றனவென்பது அன்னிய நாட்டாரும் அறிந்ததோருண்மை. அதற்கோர் திருஷ்டாந்தம் மட்டும் கூறுகிறோம்:—நமது நாட்டிற்கு வந்துள்ள அன்னிய மதஸ்தர்கள் "கம்புக்கும் களை பறித்ததுபோலும், தம்பிக்கும் பெண் பார்த்ததுபோலும்" என்ற பழமொழி போல் கல்வியை விர்த்திசெய்யவென்று பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தி அவற்றில் நம்மதச் சிறுவர்களுக்குத் தங்கள் மதத்தையும் போதித்து வருகிறார்களென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே.

ஆனால் அதனால் தங்கள் கருத்து நிறைவேறவில்லையென்று அறிந்தார்கள். ஏனெனில் நமது ஆண்பிள்ளைகள் அன்னியபாஷையில் எவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்தாலும், தங்கள் பாடபுத்தகங்களை எப்படி கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும் வண்ணம் வாசிக்கிறார்களோ, அவ்வாறே அன்னியமத நூலையும் வாசிக்கிறார்களேயன்றி அதில் நம்பிக்கையும் பக்தியும் வைத்து வாசிப்பதில்லை. அவர்கள் கல்வி முடிந்துவிட்டபின் அதைக் கனவிலும் நினையார்கள். எவ்வளவு உயர்ந்த உத்தியோகஸ்தனாய்விட்டாலும் அவன் குடும்பத்திற் கட்டுப்பட்டு தன் மதாசாரப்படியே நடக்கவேண்டியவனாய்விடுகிறான். இது விஷயத்தில் நம் ஆடவர் மாதர்களின் பிரியப்படி நடக்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். ஆகையால் நமது மதாசாரத்திற்கும் தெய்வபக்திக்கும் நம்மாதர்கள் காவலாயிருக்கும்வரை ஆடவர் அவற்றை விடமாட்டார்கள் என்று அறிந்தே, மாதர்களுக்கே நமது மதத்தைப்போதித்தால் பிறகு சுலபமாய் ஆடவரும் திரும்புவார்களென்று கருதியே, அன்னியமதஸ்தர் நம் நாட்டில் பெண்பாடசாலைகளை வைக்கத் தொடங்கினார்கள். அதிலும் அவர்கள் கருத்து நிறைவேறாவிடினும் நேரிட்ட சில கெடுதிகளால் நம்மவர்கள் எச்சரிக்கை யடைந்துவிட்டனர்.

இவ்வாறு நமது இலௌகிக மதாசாரங்களுக்குக் காவலாளிகளென்று புகழ் பெற்ற மாதரில் சிலரே, இப்போது தமது பெண்பிள்ளைகளைத் தகாத ஆசாரங்களில் பழக்குகிறார்களென்றால், அந்தோ இது எத்தகைய விபரீதச் செய்கை. நாடகங்களால் ஆடவரே அனேகர் கெட்டிருப்பதும், பெண்களில் சிலர் அச்சேர்க்கைவாசனையாலேயே பழிவுற்றதும் யாவரும் அறிந்த விஷயம். நமது பெண்களை அன்னியமதஸ்தர் பாடசாலைக்கனுப்பினால் நமது மதாசாரங்களுக்கு இடையூறு நேர்கிறதென்றே இந்து பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தி, தம்மக்களை அங்கனுப்பும் அறிவாளிகளாகிய பெற்றோர் "குளிக்கப்போய் சேறுபூசிக்கொண்டது" போல் தம்மக்களுக்கு நாடகம் கற்பிக்கவிடுகிறார்கள். மக்களை நல்வழிப்படுத்த அமர்த்தப்பட்ட ஹிந்து உபாத்தியாயரில் சிலர் வேறு ஒருவரைக்கொண்டு பெண்களுக்குப் பாடசாலையில் நாடகம் கற்பித்து நாடகமே நடத்துகிறார்கள். அந்தோ இதுமட்டுமோ, பிறகு பெண்களைப் பகிரங்க நாடக அரங்கத்திற்கு (பிஸ்க்யுத் ஹால்) அழைத்துச்சென்று அங்கு வேடந்தரித்து நடிக்கச் செய்கிறார்கள். அந்தோ இதனால் விளையத்தக்க கொடிய தீங்குகளை நினைக்கும்போதே அறிவாளிகளின் உளம் கலங்கிப் பதைக்கும் என்பது உண்மை.

அந்தோ, இத்தகைய உபாத்திமாரால் எம்நாடு சீர்படுமோ? பெண்களுக்கு முகத்தில் வெள்ளை பூசுகிறார்கள். அன்னியநாட்டார் செய்வதைக் கண்டதே அது நம் நாட்டிற்கு அவசியமா, அதனால் நன்மையுண்டா என்பதை யோசியாமலே பின்பற்றுவது அறிவாளிகள் செய்கையாகுமா?

கற்பரசிகள் என்று புகழ்ப்பெற்ற நம்மாதர், நமது மதாசாரங்களையும் நம் முன்னோர்களாகிய மகான்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தேசாசாரங்களையும் பாதுகாக்க

வேண்டிய தம் கடமைத்தொழிலைமறந்து அதற்கு மாறாகத் தாமே அவற்றின் அழிவிற்கு வழிதேடுவதாயின், அந்தோ, இவர்கள் புகழும் பெருமையும் குன்றுவதோடு ஆண்டவனுடைய தண்டனைக் காளாவார்கள் என்பது திண்ணம்.

நமது அரிய சகோதரிகளே! தயவுசெய்து இதைமறவாதீர்கள். நமது கல்வியறிவுள்ள சகோதரியார்கூறிய மேற்கண்ட வியாசத்தைப் பலதரம் கவனத்தோடு வாசித்து, நீங்கள் அதன்படி நடக்கவேண்டும் என்பதே நமது மனப்பூர்வமான பிரார்த்தனை. உங்கள் கீர்த்திக்குப் பங்கம்வோராது அது நிலைத்தோங்கவும், ஆண்டவன் ஆக்கினைக்குள்ளாகாது அவர் இன்னருளைப்பெறவுமே மனந்திரும்பி நமது சகோதரியார் போதனைகளின்படி நடக்கவேண்டுமாய் உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறோம். கருணாநிதியாகிய பரம்பொருள் அருள் புரிவாராக.

ஓம் தத் ஸத்.

பத்திரிகாசிரியர்.

கற்கோட்டை—நாவல்

(239-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அச்சமயம் காரியஸ்தர் இராணியின் செவியில் "இவளுக்குப் பைத்தியம் பைத்தியம்" என்றார் இராணி அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதே அவள் கண்களில் ஒருவிதப் பிரகாச முண்டாயிற்று. அவள் தங்கம்மாள் அருகிற் சென்று குனிந்து உற்றுநோக்கி காரியஸ்தரிடம் வந்து "ஆம் பாபம், புத்தி சபலித்து விட்டது. பரிதாபம் பரிதாபம். நீர் சென்று தர்க்காளை பிக்கனுப்பும்" என்றாள்.

காரியஸ்தர் சென்றபின் இராணி தன்னோடு தனித்திருப்பதை யறிந்ததே மூதாட்டி நிடுக்கிட்டு "இருகரங்களையும் கூப்பிக்கொண்டு" மகாராணி! இக்கதையை நம்பவேண்டாம். நம்பவேண்டாம். உடனே என் சகோதரனை விட்டுவிடும்படி கட்டளை பிறப்பித்துவிடும். அவன் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்திரான். உமது இரகசியத்தை இவ்வளவு காலமாய் நான் வெளியிடாமலிருக்கிறேன் என்பதைச் சிந்தித்துப்பாரும்" என்றாள்.

இராணி—"உஸ்! உஸ்! பாபம். எழுந்திரு. எழுந்து என் சொந்த அறைக்கு வா. உன் நன்மைக்கு வேண்டிய யாவும் நான் செய்கிறேன்" என்றாள்.

மூதாட்டி கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே அரசியின் பின்சென்றாள். பாபம் இராணி மனப் பூர்வமாகவே கருணையோடு தனக்கு உபசார வார்த்தை கூறுகிறாளென்று நம்பினாள். இராணி அங்கு சுவரிலிருந்த ஒரு கள்ளக் கதவின் இரகசிய மரையைத் தொட்டதும் கதவு திறந்தது. உட்பக்கம் ஒரு சிறு கதவும் அரோமாதிரி திறக்கப்பட்டது. அச்சமயம் மற்றொருவழியாய் தர்க்காள் அங்கு வந்தாள்.

தர்க்காள் என்பவள் இராணியின் அந்தரங்க வேலைக்காரி. அவளுக்கு வயது ஐம்பதிருக்கும். ஆனால் அவள் சுமார் ஆறடி உயரமும் பலம் பொருந்திய அவயவங்களையு முடையவள். அவள் முகம் விகாரமாயும் காண்போர்க்கு பீதியை யுண்டாக்கத் தக்கதாயு மிருந்தது. அவள் தலை உரோமங்கள் முள்ளம் பன்றிபோல் சிலிர்த்துக்கொண்டிருக்கும். அவள் நீக்ரோஜாதியைச்சேர்ந்த செவிடும் ஊமையுமாகியவொருமாது. இராணி பழக்கத்தால் சமிக்ஞைகளால் அவள் தன்கருத்தையறியும்படிசெய்யவும், அவள் வெளியிடவிரும்புவது இன்னதென்றுதெரிந்துகொள்ளவும் கூடும். இராணி இரண்டொரு சமிக்ஞைகளா

லேயே அவளுக்குத் தன் கட்டளையை வெளியிட்டான். தங்கம்மாள் கலவரமும் திகிலுமடைந்து இராணியின் முகத்தைப்பார்க்க. இராணி " ஒன்றுமில்லை. பயப்படாதே, எல்லாம் உன்னன்மைக்கே இதோ இந்தவழி என் அறைக்குச் செல்வது " என்று தான் திறந்த இரண்டாவது கதவண்டை அழைத்துச் சென்றாள்.

அச்சமயம் தார்க்கான் தன் இரு கரங்களாலும் தங்கம்மாளைச் சேர்த்துப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு அங்கிருந்த இன்னொரு கள்ளக்கதவைத் தன்காலால் உதைத்துத் திறந்து அங்கிருந்து மேல் நோக்கிச் செல்லும் படிகளின் வழியாய்ச் சென்றான். அவன் தங்கம்மாளைத் தூக்கிக்கொண்டே ஒரு கரத்தால் அவள் வாயை மூடிக்கொண்டபடியால், தங்கம்மாளுக்குக் கூச்சலிடவும் முடியவில்லை. கடைசியில் மேல்மாடியி லுள்ள இரகசியமான சிறைச்சாலைபோன்ற ஒரு அறைக்கு அப்பரிதாபமான மூதாட்டி கொண்டுபோகப் பட்டாள்.

இராணி உடனே கள்ளக் கதவுகளை மூடிவிட்டு மணியடிக்கும் கயிற்றை யிழுத்ததும், இன்னொரு வேலைக்காரி வந்தாள். இராணி யவளைநோக்கி "எனக்குச் சுகக்குறைவா யிருப்பதால் டாக்டர் பராங்குசனை யுடனே யிங்கு அனுப்பு" என்று கட்டளை யிட்டாள். வேலைக்காரி அவ்வாறே யனுப்புவதாய்த் திரும்பிச் சென்றாள். இரண்டொரு நிமிடங்களில் டாக்டர் பராங்குசன் என்ற இராஜவைத்தியர் அரசியின் சமூகத்தில் வந்து நின்று வந்தனமளித்தார்.

டாக்டர் பராங்குசன் என்பவன் அறுபது வயதுள்ளவன். சற்று மெலிந்த தேகமும் கொஞ்சம் வளைந்த முதுகு முடையவன். கபட சிந்தனையும் சுயநலத்தில் கருத்தும் உடையவன். கள்ளக்கபடறியாதவன்போல் மேல் அந்தஸ்திலுள்ளவர்களின் கருத்தை யறிந்துகொண்டு, அதற்குத் தக்கபடி தாளமடிப்பதில் நன்றாய்ப் பழகியவன். இராணி ஒருவரைக் கொல்ல நினைத்து இவனை யழைத்து,

" இதோ இம்மனிதன் உள் வியாதியால் மிக்க வருந்துகிறான். இது நீடித்தகாலம் இவனை யிம்சித்துக் கடைசியில் கொன்றேவிடும்போ லிருக்கிறது. நீர் என்ன நினைக்கிறீர் சோதித்துப்பார்த்து கூறும் " என்றாள்,

" ஆம். கொடியவியாதி. தீராதது ஆனால் பாபம் வெகு நாள் இம்சித்தே கொல்லும் " என்று கூறுவான்.

இராணி " ஐயோ பாபம், இவன் இம்ஸை யனுபவிப்பதைக்காண எனக்கு மிக்க மனவருத்தமா யிருக்கிறது. பாபம் எப்படியும் இறக்கப் போகிறான். இந்த இம்ஸையை யனுபவியாது சீக்கிரம் போய்விட்டால் உத்தம மல்லவா ?" என்றாள்,

பராங்குசன் ஆகா. தங்கள் கருணையே கருணை. பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு சகிக்காத உள்ளம், இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவனை நிம்மதியோடு இறக்கச் செய்வது பெரும்புண்ணியம். ஆனால் அறிவில்லாத கன்மனமுடைய பாமரர் அப்படிக் கருதமாட்டார்கள். ஆதலால் தாங்கள் செய்யும் இப்பெரிய உபகாரத்தை யாருக்கும் வெளியிடவேண்டிய அவசியமே யில்லை. இதோ ஒரு நொடியில் நான் இவனுக்கு ஒரு நோயும் தெரியாவண்ணம் செய்கிறேன் என்று கூறி அவனை ஒரே பெருந்தூக்கத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு இராணி யளிக்கும் பெருந் தொகையைச் சந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக்கொள்வான். டாக்டர் பராங்குசனுடைய குண விசேடம் ஒருவாறு அறியப் பட்டதால், இனி கதையைத் தொடர்ந்து செல்வாம்.

டாக்டரைக் கண்டதே இராணி அன்போடு " வாரும் உட்காரும் " என்றாள். டாக்டர் உட்கார்ந்தபின் இராணி அவனை நோக்கி, " டாக்டர்! எனக்கு

இராஜாங்க விஷயத்தில் எவ்வளவு தொல்லைகள் நேரினும் என் ஸ்தூலதேகம் அசனல் துன்பமடைகிறதில்லை யல்லவா ?" என்றான்.

டாக்டர் " ஆம் அது உண்மையே. நான் முப்பது வருடங்களாய்த் தங்களுக்கு வைத்தியரா யிருக்கும் புண்ணியம் பெற்ற அனுபவத்தால் தாங்கள் கூறுவது உண்மை யென்று உறுதியாய்க் கூறுவேன் " என்றான்.

இராணி.—" ஆகையால் இப்போது உன்னை வரவழைத்தது எனக்காக வல்ல. வேறொருவருக்காகவே " என்றாள்.

டாக்டர்.—" தெரிந்துகொண்டேன் " என்றார்.

இராணி.—இவ்விஷயம் மிக்க நுட்பமான விஷயம். ஸர்தார் செல்வராயரைப் பற்றிய விஷயம் தெரியுமோ?

டாக்டர்.—தெரியும் தெரியும், இப்போதுதான் யாவும் கேள்விப்பட்டேன்.

இராணி.—அப்படி யானால் நான் கூறுவது சுலபமாய் உனக்கு விளங்கும். செல்வராயருடைய தமக்கை தங்கம்மாள் என்பவளைப்பற்றியே நான் இப்போது கூறுவது. செல்வராயர் நெடுநாளாய் இராஜவிசுவாசம் பொருந்தி நடக்கும் பொது நலப்பிரியர். இக் குடும்பத்திற்கு இரக்கம் பாராட்ட வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். சமீபகாலத்தில் அவர்கள் வீடு இராஜத்துரோகிகள் சந்திக்கு மிடமாகி விட்டது. நமது இராஜாங்கத்திற்கும் நமது பிராணனுக்கும் இடையூறு செய்ய சதியாலோசனைகள் நடக்கு மிடமாய்விட்டது. இம்மாது அதில் அதிகமாய்த் தலையிட் டிருக்கிறாள். இன்று நடந்த சம்பவங்களால் அவள் புத்தி சுபலித்து பித்தங்கொண் டிருக்கிறாள். அவளை நமது தூர்க்கரள் வசம் மேல்மாடியிலுள்ள அறையில் வைத்திருக்கிறேன். இப்போது இவள் சற்று சித்தம் தெளிவடைந்து நியாய சபைமுன் சாட்சியாய் நிறுத்தப்பட்டால், இவளிடமிருந்து வெளி வரும் சமாசாரங்களால் இவளுக்கும் இவள் குடும்ப முழுமைக்கும் அழிவு நேரிடுமென்பது திண்ணம். அவ்வாறு விட்டுவிட என்மனம் தாளவில்லை. தெரிகிறதா ?" என்றாள்.

டாக்டர்.—" மகாராணி ! தங்கள் சுபாவ குணம்போல் கருணை காட்டவே தங்களுக்கு எப்போதும் பிரியமாயிருக்கிறது. எல்லா ஜனங்களுக்கும் இத்தகைய அரசர் கிடைப்பதாயின் இம் மண்ணுலகம் விண்ணுலகாய் மாறிவிடும் " என்றான்.

இராணி.—அக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இவள் சாக்ஷி கூறாதபடி செய்யவேண்டும். அம்மாதிரி இவளுக்கு புத்தி தெளிவடையா வண்ணம் செய்யத்தக்க மருந்து ஏதாவதிருக்கிறதா ?

டாக்டர்.—ஆம் இருக்கிறது.

இராணி.—அம்மருந்து அப்படியே தெளியாத பைத்தியத்தை யுண்டாக்கி, சமீப காலத்திற்குள் மரிக்கச் செய்யுமோ ? அப்படியாயின் ஒரு விஷயத்தில் மிக்க புண்ணியமேயாகும்.

டாக்டர்.—ஆம் அப்படியே செய்யும்.

இராணி.—என் டாக்டர் ! நான் கேட்பதற்கு உம்முடைய உண்மையான அபிப்பிராயத்தைக் கூறும். இப்போது உலக போகமனைத்தும் அனுபவித்துக் கழித்துவிட்ட இக் கிழவியை மரிக்கவிட்டு, அக்குடும்பம் முழுமையும் அழியாமல் காப்பாற்றுவது புண்ணியமா ? அல்லது நாமேன் இப்படிச் செய்யவேண்டும், நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டு, இவள்

சாக்ஷிகூறி இவன் மடிவதோடு, அக்குடும்பம் முழுதுமே யழியும்படி விட்டுவிடுவது புண்ணியமா? கூறும் என்றான்.

இராணிக்கு இக் கிழவி யெந்த விஷயத்தில் இடைஞ்சலா யிருக்கிறுளென்பது டாக்டருக்குத் தெரியாதேனும், எந்த காரணத்தாலோ இராணி இவன் மரணத்தைக் கோருகிறான் என்று மட்டும் தெரிந்து கொண்டானாதால், "மகாராணியே, அப்படிக் குடும்பம் முழுதும் மடியும்படி விட்டுவிடுவது மகாபாபம். தங்கள் காருண்யம் வாய்ந்த மனம் ஒருபோதும் அப்படிச் செய்யச் சம்மதியாதென்று நான் அறிவேன். ஒரு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒரு கிழவியை இறக்கும்படி விடுவதில் ஒரு தோஷமுமில்லை" என்றான்.

இராணி "இப்போதுதான் என் மனது சம்மதமடைந்தது. முன்னே கொஞ்சம் ஒளஷதம் கொடுத்து, பித்தங்கொள்ளச் செய்து விட்டால் பிறகு இவனுக்குப் பைத்தியமென்று நீ யொரு நற்சாக்ஷி பத்திரம் கொடுத்தால் போதும். மருதூரிலுள்ள பைத்தியக்காரர் சாலைக்கு இவனைக்கொண்டு போய்விட்டால் அங்கு கருத்தாய்ப் பார்ப்பார்கள் அல்லவா?" என்றான்.

டாக்டர், ஆகா தடையென்ன வென்றார். இராணி நீயும் பிரதிதினம் எனக்காக இவனைப்போய் பார்வையிட்டு மருந்தளித்துக் கொண்டே வந்தால் கொஞ்ச நாளையில் இறந்து போவானல்லவா வென்றதற்கு, டாக்டர் தடையில்லையென்றார்.

இராணி.—நீர் எப்போது மருந்து கொடுக்க முடியும்?

டாக்டர்.—இரண்டு மணி நேரத்தில் மருந்தைத் தயார்செய்து விடுவேன். ஆனால், அவன் நித்திரை செய்யும்போது கொடுப்பதே நலம்.

இராணி.—"அப்படியே செய்யும். இரவு பதினொருமணிக்கு அரண்மனையில் சந்தடி யடங்கிவிடும். நீ வருவதை யொருவரும் பார்க்கமாட்டார்கள். அவன் இருக்கும் அறைக்கு இரண்டு சாவிக ளிருக்கின்றன. ஒன்று தார்க்காளிடம் இருக்கிறது. மற்றொன்று என்னிடமிருக்கிறது. தார்க்கான் அந்த அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு அடுத்த அறையாகிய தன் சயன அறையில் படுத்துக்கொண் டிருப்பான். நீர் அவனை யெழுப்பவேண்டாம். என்னிடமிருக்கும் சாவியை யிதோ இக்கள்ளக்கதவின் பக்கத்தில் இந்த விடத்தில் வைத்துவைக்கிறேன். இனி நான் கூறவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யல்லவா," என்றான்.

டாக்டர் "ஆகா, யாவும் தெரிந்துகொண்டேன். சரியாய் பதினொரு மணிக்கு மருந்தை யெடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றான். அவன் வாக்காலாவது செய்கையாலாவது இராணியின் கருத்தை யறிந்தவன்போல் காட்டிக்கொள்ளவே யில்லை.

அவன் சென்றபின் இராணி தான் செய்த தந்திரமான ஏற்பாட்டை நினைத்து தனக்குள் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டாள். "செவிடும் ஊமையுமான தார்க்கானுக்குத் தங்கம்மாள் என்ன கூறினும் விளங்காது. பைத்தியக்காரி யென்று அவளை பைத்தியக்காரர் சாலைக்கனுப்பிவிட்டால், அங்கு நடக்கும் கோரங்களைப் பார்க்கப்பார்க்கக் கொஞ்சநாட்களில் அவளுக்கு மெய்யாகவே பைத்திய முண்டாய்விடும். அங்கு இவள் என்ன கூறினும் யாவும் பைத்தியக்காரியின் பிதற்றலாய் மதிக்கப்படுமே யன்றி, உண்மையென்று மதிக்கப் படாது.

(தொடரும்.)

ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்

காளயுக்திஸு மாசிமீ—சாலிவாகன 1840—கலியுகாதி 5019,
பசலி 1327-28—கோல்லம் 1093-94,
இங்கிலீஷ் 1919ம்-ஸு பிப்ரவரிமீ—மார்ச்சுமீ

மாசிமீ	பிப்ரவரிமீ	வாரம்	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	12	புத	திர-57-45	புன-42-53	சித்த 60	புருவர்த்தகம் செய்ய
2	13	வி	சது-56-38	பூச-43-3	அமி 43 சி	இராசி அளக்க
3	14	வெ	○பௌர்56-51	ஆயி-44-30	மரண 60	கொடியாலம் உத்சவாரம்பம்
4	15	ச	பிர-58-18	மக-47-7	அ 47 சித்	திருவொற்றியூர் மகிழடிசேர்
5	16	ஞா	துதி-60-0	பூர-50-57	சி 47 அமி	சித்திரமெழுத [வை
6	17	தி	துதி-1-14	உத்தி-55-56	சித்த 60	கன்றுசாலிகளை விற்க
7	18	செ	திரு-5 1	அஸ்த-60-0	சித்த 60	5-க்குள் மழை
8	19	புத	சது-9-35	அஸ்த-1-39	ம 2 சித்	திருவாரூர் உத்சவாரம்பம்
9	20	வி	பஞ்-13-51	சித்-7-9	சி 7 அமி	தனியநாள்
10	21	வெ	சஷ்-19-58	சுவா-14-13	சித்த 60	
11	22	ச	சப்-25-3	விசா-20-23	சித்த 60	
12	23	ஞா	அஷ்-29-21	அனு-26-18	மரண 60	
13	24	தி	நவ-32-26	கேட்-30-55	சித்த 60	
14	25	செ	தச-34-52	மூல 34-32	அ 35 சித்	
15	26	புத	ஏகா-35-45	பூரா-36-53	அமி 37 சி	
16	27	வி	து-34-47	உத்தி-37-56	சித்த 60	
17	28	வெ	திர-33-39	திரு-36-51	ம 37 சித்	
	1919ம் மார்ச்சுமீ					
18	1	ச	சது-31-1	அவி-35-11	சி 35 அ	
19	2	ஞா	●அமா-27-20	சத-32-2	சித்த 60	அமாவாசை விரதம்
20	3	தி	பிர-22-47	பூரட்-31-44	மர 32 சித்	ஜம்புகேசுவர பிரமோத்ஸவம்
21	4	செ	துதி-17-42	உத்தி-28-17	அமி 28 சி	சீமந்தம் [தம்
22	5	புத	திரு-12-6	ரே-24-25	மர 24 சித்	திருபகுடி விஜயராகவர்தீர்த்
23	6	வி	சது-6-14	அசு-20-53	அ 20 சி	9-க்குள் மழை
24	7	வெ	பஞ்-0-22 சஷ்-54-12	பர-16-15	சித்த 60	கிருத்திகை விரதம்
25	8	ச	சப்-49-18	கார்-12-34	சித்த 60	ஓமாரம்பம் செய்ய
26	9	ஞா	அஷ்-44-26	ரோக-8-59	அமிர் 60	
27	10	தி	நவ-40-17	மிரு-6-0	அ 6 சித்	விளைந்த தானியமறுக்க
28	11	செ	தச-37-1	திரு-3-52	மர 4 சித்	கண்டியூர் கருடசேவை
29	12	புத	ஏகா-34-41	புன-2-42	சித்த 60	விவாகம் [சேவை
30	13	வி	து-33-48	பூச-2-41	அமி 3 சி	மேலக்கோட்டை வைரமுடி

		கேது	குரு
ச-சு செ	4–கும்-புத 12-மீ-சுக்		
புத	14-மீ-செ 22-மீ-புத		சனி
	ராகு		

PRINTED BY P. B. RAMA IYAR AND CO., MADRAS.